

บทนำ

เสียงพุดคุยเรื่องธุรกิจของเจ้าบ้านกับแขกฝ่ายชายดั่งแว่วมาจากประตู กระจกห้องรับแขกชั้นใน ซึ่งมีทางออกสู่เรือนกระจกหลังใหญ่ที่แสนสดชื่น สีสันแห่งฤดูใบไม้ผลิภายในเรือนกระจกอันกว้างใหญ่แห่งนี้ช่างแตกต่างจากผืนหิมะขาวโพลนด้านนอกฤดูหนาวฟ้ากับดิน

“คุยกันแบบนี้ ดูท่าจะอีกยาวนานนะคะ” เจ้าบ้านฝ่ายหญิงเอ่ยขณะที่รินน้ำชาใส่ถ้วยกระเบื้องเนื้อดี

“นั่นแหละสิคะ ส่วนอีกคู่ก็กำลังสนุกจนลืมเวลาเชียวนะ” แขกฝ่ายหญิงตอบพลางชี้ไปทางลูกสาวที่กำลังคล้อยมาลัยดอกไม้ลงบนคอลูกชายเจ้าของบ้านซึ่งยอมเป็นเสมือนเสาให้อย่างเต็มใจ

“ถ้าพวกเขาเข้ากันได้ดีอย่างนี้ เรื่องที่เราคาดหวังกันไว้ก็คงไม่ลำบากนักสินะจริงไหมคะ” เจ้าบ้านหญิงพุดขึ้น

“ดิฉันก็หวังไว้อย่างนั้นค่ะ ตอนแรกทีออกจากบ้านมาก็ไม่ได้บอกแก่พรอคนะคะว่าจะมาหาคุณ แต่พอรถวิ่งมาได้สักพัก แกคงคุ้นเคยเส้นทางนี้แหละคะ เลยไม่ประหลาดใจเท่าที่คิดไว้”

“ดีแล้วละคะ ตาหนูนะชะเง้อรอน้องมาทั้งวัน แต่พอเห็นหน้าเข้าจริงๆ กลับทำเก๊กเสียนี้ ไม่รู้ได้นิสัยนี้มาจากใคร...โอ้ ดูลิ พอเรานินทาเข้าหน่อยก็เดินมาทางนี้

กันเลย...ว่าไงจะเด็กๆ หิวกันหรือยัง”

“ยังคงคุณป้า แต่จะมาขออนุญาตคุณป้าออกไปข้างนอกเรือนกระจก ลักเป็นนะคะ เผิญหนูเห็นกระต่ายสีขาววิ่งอยู่ข้างนอกนะคะ” เด็กหญิงพูดเสียงแจ๋อย่างคุ่นเคยกับครอบครัวเพื่อนของคุณพ่อมานาน

“ได้สิจ๊ะ แต่ต้องใส่เสื้อหนาๆ ก่อนนะ นิ่งง พี่เขาไปเอามาให้ลูกแล้ว”

เด็กหญิงมองตามมือคุณป้าคนสวย ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นเด็กชายที่มักตามใจเธอเสมอเดินหายเข้าไปในบ้าน แล้วออกมาพร้อมกับเสื้อกันหนาว หมวก และผ้าพันคอของเธอ

“ใส่ก่อน ไม่งั้นไม่ให้ออกไปนะ” เด็กชายพูดขณะที่เอาหมวกที่ถืออยู่สวมลงบนศีรษะคนตัวเล็ก

“รู้แล้วละน่า” เด็กหญิงบ่นอุบอิบพร้อมกับหลบตาผู้เป็นแม่ซึ่งส่งสายตาดูๆ มา เพราะเธอพูดจาไม่สุภาพกับคนที่มศักดิ์เป็นพี่ จะโทษเธอได้ไง ก็เขายอมให้เธอพูดอย่างนี้ขึ้นมา

“นี่ด้วย” เด็กชายกำชับต่อเมื่อเห็นเด็กหญิงใส่เสื้อกันหนาวแล้วแต่ไม่ยอมพันผ้าพันคอ เขาก็ต้องเป็นคนพันให้เอง

“จิกๆ รู้อยู่แล้วละว่าพี่ต้องพันให้” เด็กหญิงตอบขณะคล้องแขนเด็กชายไว้พร้อมกับเอ่ยกับผู้ปกครองทั้งของเขาและเธอว่า

“เดี๋ยวมานะคะ ไปกันเถอะ จะได้รับกลับมาฟังนิทาน”

ผู้ปกครองทั้งสองถึงกับหัวเราะเบาๆ ออกมาเมื่อเห็นเด็กหญิงยังไม่ลืมลัญญาที่เข้าซั้มาตลอดตั้งแต่มาถึง ขนาดกินอาหารกลางวันก็แล้ว ไปเล่นมาก็แล้ว ก็ยังไม่ยอมลืมลอีก

“ทำทางยายหนูจะตั้งใจเรื่องเล่าของคุณเรื่องนี้เ้ามาหลายๆ เลยนะคะ” เจ้าบ้านหญิงเอ่ย ในขณะที่ผู้เป็นเจ้าของเรื่องเล่ายังคงมองตามแผ่นหลังเล็กของลูกสาวไปพร้อมๆ กับวางถ้วยชาลง

“อาจเป็นเพราะสายเลือดกระมังคะ แม้แต่ดิฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า...ตอนจบของเรื่องนี้จะเป็นเช่นไร”

“คุณไม่รู้?” เจ้าบ้านหญิงถามอย่างแปลกใจ

ผู้เป็นเจ้าของดวงตาสีทองหันมาสบตาคนถามก่อนจะยิ้มยิ้มแล้วตอบว่า

“มันก็ต้องมีช่วงเวลาที่คุณเองก็ต้องตั้งคำถามนี้เหมือนกันนี่คะ ช่วงเวลาที่เราทั้งหมดต่างก็ไม่รู้ว่าผู้เป็นเจ้าของเรื่องนี้ตัวจริงจะเลือกทางเลือกแบบไหน”

เจ้าบ้านหญิงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่คนตรงหน้าพูดนัก แต่เธอก็ยังคงยิ้มพลางสัพยอกขึ้นว่า

“ดิฉันคาดว่าคุณคงไม่ได้รอนานเกินไป...ใช่ไหมคะ”

คนถูกถามหัวเราะเบาๆ โดยไม่ตอบ ก่อนจะลุกขึ้นอำแขนคอยรับลูกสาวที่วิ่งกลับมาพร้อมกับกระต่ายขนปุกปุยสีขาวในมือ

“อย่าวิ่งสิลูก เต๋ยวล์ม...”

ผู้เป็นแม่พูดยังไม่ทันขาดคำ เด็กหญิงร่างเล็กก็สะดุดขอบอิฐที่พื้นตรงหน้า ทำท่าจะหวัคคะมา แต่ดีที่เด็กชายซึ่งวิ่งตามมาติดๆ มีอ้ววจึงรับเธอเอาไว้ได้ทัน ด้วยอาการตกใจ เด็กหญิงจึงปล่อยเจ้ากระต่ายน้อยหลุดจากมือ และเป็นจังหวะเดียวกับที่ผู้เป็นแม่เดินดิ่งดั่งเป่า! ขึ้น เจ้ากระต่ายน้อยซึ่งไม่รู้วิธีไหนดีเห็นและกำลังจะตกกระแทกกับพื้นก็ลอยเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดแม่ของเธอทันที

“เยี่ยมเลยคะคุณแม่” เสียงของลูกสาวดังขึ้น และพอเธอตั้งหลักได้ก็รีบวิ่งมาดูเจ้ากระต่ายน้อยทันที

“เยี่ยมอะไร ลูกไม่ควรจับสิ่งมีชีวิตมาเล่นนะจ๊ะ แล้วก็ไม่ควรวิ่งด้วย นี่ถ้าพี่เขารั้งตัวไว้ไม่ทันจะเป็นยังไง ฮี”

“คุณแม่ก็...คุณป้าขา ดูคุณแม่สิคะ ดูหนูอยู่เรื่อยเชียว หนูขอไปเป็นลูกคุณป้าดีกว่านะคะ” เด็กน้อยที่ซ่างลดเลี้ยวเพื่อหาทางออกเอ่ยอย่างอ่อนๆ แล้วเดินเข้าไปกอดคุณป้าคนสวยแทน เป็นเหตุให้คุณป้าหัวเราะเสียงใสอย่างชอบใจ

“ป้าก็อยากได้หนูมาเป็นลูกสาวจ๊ะ แต่คงเป็นตอนนั้นไม่ได้หรอก มันยังไม่ถึงเวลา”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ” เด็กหญิงร้องถามอย่างอ่อนๆ

“ไม่มีใครเขารักเด็กดีหรือหอก จริงไหมตาหนู” คนเป็นแม่เอ่ยสำทับอย่างแกล้งๆ ก่อนจะส่งกระต่ายน้อยให้หลานชาย

“ก็อาจจะนะครับ” เด็กชายรับคำเบาๆ

“จิล!” เด็กหญิงร้องเรียกชื่อเพื่อนต่างวัยเสียงสูง

“เออะจ๊ะ เออะจ๊ะ เด็กๆ มากินขนมกันดีกว่าไหม” เจ้าบ้านหญิงโกล่เกลี่ย
ขณะสิ้นกระดิ่งเรียกแม่บ้าน

ไม่นานแม่บ้านก็ถือถาดสีเงินที่มีขนมอยู่เต็มเข้ามาเสิร์ฟ

“เลยเวลาน้ำชามาตั้งนานแล้ว ไม่หิวกันหรือจ๊ะ”

“ไม่ครับ / เหนื่อย ค่ะ” เด็กน้อยทั้งสองตอบ

“แล้วไม่อยากฟังนิทานต่อแล้วหรือจ๊ะ” คุณป้าคนสวยถามต่อ

“อยากฟังมากๆ เลยค่ะ” เด็กหญิงรับคำอย่างแข็งขัน ขณะเดียวกันก็หันไป
ส่งสายตารอผู้เป็นแม่แล้วพูดขึ้นว่า “คุณแม่ขา”

“ที่อย่างนี้ละมาทำให้เสียงอ่อนเสียงหวาน ทำผิดแล้วกลบเกลื่อนเก่งนักนะ
เราล่ะ”

เมื่อเห็นผู้เป็นแม่ส่งสายตาคาดโทษมา เด็กหญิงก็เลยรีบกระตุกชายเสื้อ
ที่ชายต่างสายเลือด ก่อนจะส่งสายตาคอความช่วยเหลือแกมบังคับไปให้ ในที่สุด
เด็กชายก็ใจอ่อน และพูดขึ้นว่า “ผมก็อยากฟังครับ” เด็กชายเอ่ยคำขอแบบ
กึ่งๆ ตามใจน้องสาวจอมเอาแต่ใจ ทำเอาผู้ใหญ่ทั้งสองคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ดีฉันว่าคุณคงต้องเล่าแล้วละมั้งคะ สองแรงแข็งขันกันซะขนาดนี้”

ผู้เป็นเจ้าของเรื่องเล่ามองลูกสาวที่พยักหน้าขึ้นลงเร็วๆ อย่างเห็นด้วย
ในขณะที่หลานชายส่งสายตารอรู้ ดูท่าหากลูกสาวแสนดีไม่ได้ฟังนิทานที่โง่เขลา
เอาไว้หนักหนาว่าสนุกสุดๆ ละก็ วันนี้เด็กชายคงโดนทวงใจไม่เลิกแน่ เธอถอน
หายใจเบาๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“เล่าก็เล่า...”

“เฮ้! คุณแม่เล่าที่สนุกเลยคะ” เด็กหญิงร้องขึ้นอย่างดีใจพร้อมกับผลจาก
คุณป้าไปหาคนเป็นแม่

“ไปนั่งข้างๆ พี่เขาเลย แล้วอย่าไปกวนพี่เขาอีกนะ ไม่งั้นแม่จะหยุดเล่าจริงๆ
ด้วย”

“คำ คุณแม่เล่าต่อเลยนะคะ คุณป้า จิล เรื่องกำลังเข้มข้นถึงตอนที่ต้องลุ้น
มากๆ เลยนะ”

“เหรอจ๊ะ น่าสนุกจังเนาะ” คนเป็นป้าค่อยตามขณะส่งยิ้มให้กำลังใจคนเล่า
เรื่องซึ่งกำลังตัดเค้ก็ให้ลูกสาวพลงพูดขึ้นว่า
“เห็นเค้กันแล้ว ก็เริ่มเล่าด้วยตอนนี่เลยแล้วกัน”

เริ่มต้น

อาณาเขตบริเวณเชิงเขานอกเมืองฮีสทอร์นด้านทิศใต้เกือบทั้งหมด เป็นพื้นที่ของตระกูลกรอสเลสมาช้านาน นานมากจนชาวเมืองลืมไปแล้วว่าใครกันแน่ที่เป็นคนสร้างกำแพงรั้วเหล็กดัดสีดำนี้นั้น นานจนลืมไปแล้วว่าเบื้องหลังกำแพงที่เก่าแก่แห่งนี้ยังมีคฤหาสน์สีดำทึบซึ่งเก่าแก่พอๆ กันซ่อนตัวอยู่ด้วย

อัลเบอर्टได้สั่งให้ซ่อมแซมห้องพักในคฤหาสน์ฟากตะวันตกในส่วนที่ชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลาเสียใหม่ ขณะนั้นเขากำลังเดินตรวจตราความเรียบร้อยของงานซ่อมบำรุงนั้นซึ่งเพิ่งแล้วเสร็จไปอย่างอารมณ์ดี พ่อบ้านสายเลือดภูตรู้ดีว่าการที่เขาอารมณ์ดีไม่ใช่เพราะการซ่อมแซมแล้วเสร็จออกมาได้ตั้งใจ แต่เพราะเจ้านายของเขาได้กลับมาพักที่คฤหาสน์หลังนี้อีกอย่างปลอดภัยไร้กังวลตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วต่างหาก

ปลอดภัยไร้กังวล...เขาควรรู้คำนี้หรือเปล่านะ ถ้ามองจากอาการภายนอก ท่านดัสต์เหมือนกับคนปกติทุกอย่าง ยังคงเยียบขีมิอย่างเช่นที่เคยเป็น สติสัมปชัญญะก็ครบถ้วน การตัดสินใจก็ยังดีเยี่ยม ดูจากเมื่อวันก่อนที่เขาเอาเอกสารเกี่ยวกับธุรกิจของครอบครัวไปให้พิจารณาก็สั่งงานชะละเอียดยิบและยาวเหยียดเสียจนเขาทำตามเกือบไม่ทัน แต่มีบางสิ่งที่แปลกไปก็คือ...เขาได้ยิน

เสียงหัวใจของท่านดัสค์

เสียงเต้นของหัวใจคือ สัญลักษณ์ของการมีชีวิต ท่านดัสค์เป็นลูกครึ่ง มนุษย์กับผู้ใช้เวทมนตร์ หลักฐานทางสายเลือดย่อมบ่งชี้ชัดเจนแล้วว่าท่านดัสค์เป็น มนุษย์ (อย่างน้อยก็ครึ่งหนึ่ง) แต่ที่ผ่านมามีท่านดัสค์ไม่เคยมีหลักฐานหรือข้อบ่งชี้ ความเป็นมนุษย์ให้ประจักษ์เลยสักครั้ง ไม่เคยมีมาเลย...ตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา แล้วทำไมตอนนี้ถึงมีขึ้นมาได้ล่ะ อัลเบอร์โต้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่น้ำพุเรเกอร์สตัด และที่สำคัญมีเรื่องที่น่าแปลกยิ่งกว่าเรื่องเสียงหัวใจของท่านดัสค์ก็คือ เวลาคืนหายไป

‘มีที่ที่เขาต้องไป...สักพักหนึ่ง...’ นั่นคือคำบอกเล่าที่เขาได้รับ เมื่อตอนที่ ดัสค์เดินทางกลับมาถึงคฤหาสน์โดยบาราฟเป็นคนมาส่งแทน

“สักพักหนึ่งเนี่ย...มันนานแค่ไหนนะ หรือว่า ไกลถึงเวลานั้นแล้ว...” อัลเบอร์โต้ถามตัวเองเบาๆ การที่ต้องอยู่ในคฤหาสน์คนเดียวอย่างเงียบเหงาหลายๆ วันทำให้เขาคิดถึงเพื่อนมั่งกรน้อยของเขาไม่น้อย

แก๊ง! แก๊ง! เสียงระฆังน้อยดังขึ้น ขณะที่อัลเบอร์โต้เพิ่งเดินเข้ามาใน ห้องครัวเพื่อเตรียมอาหารเข้าให้ดัสค์พอดี ซึ่งป้ายบอกสถานที่ที่เรียกมาแจ้งว่าเป็น ห้องนั่งเล่นเล็กของเจ้านาย

ร่างของพ่อบ้านภูตเลื่อนหายไปจากห้องครัวทันที แล้วไปปรากฏตัวตรงหน้า ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าหล่อเหลายิ่งกว่ามนุษย์คนไหนๆ ที่เขาเคยเห็น อัลเบอร์โต้ โคนิ่งตัวน้อยๆ แล้วพูดขึ้นว่า

“มีอะไรให้ผมมารับใช้หรือครับ ท่านดัสค์”

ดัสค์สวมชุดลาลองสีขาวยสะอาดตา กำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาใหญ่ เปลือกตาของชายหนุ่มปิดสนิทราวกับกำลังครุ่นคิดเรื่องสำคัญอยู่ แต่เมื่อได้ยิน เสียงอัลเบอร์โต้ ดัสค์ก็ลืมตาแล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงและแววตาจริงจังว่า

“อัลเบอร์โต้...เคยฉลองวันเกิดบ้างไหม”

“วันเกิดหรือครับ? เคยสิครับ บ่อยไป อายุผมขนาดนี้แล้ว” อัลเบอร์โต้ ตอบอย่างนิกขำ

“นี่ก็ยังไปถึงได้ถามเรื่องนี้ขึ้นมาละเนี่ย”

“ทำไมหรือครับ” อัลเบอร์โต้ถามต่อเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ไม่พูดอะไรอีก

“แล้วเคยให้ของขวัญใครบ้างไหม”

อัลเบอร์โต้ลืบลางอย่างครุ่นคิด ก่อนจะตอบว่า

“อืม...พวกผมไม่ค่อยให้ของขวัญกันหรอกครับ พวกญาติอย่างผมมีสิ่งที่เราต้องการอยู่แล้ว แต่พวกเราไม่ค่อยได้อยู่รวมกัน ดังนั้นพอถึงช่วงวันเกิด เราก็มองเป็นโอกาสได้มาพบปะสังสรรค์กันไปเลยทีเดียว หรือที่มนุษย์เรียกว่างานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดนั่นแหละครับ”

“กินเค้ก พูดคุยเรื่องสัพเพเหระกันอย่างเฮฮา อย่างนั้นแหละ” ดัสต์ถามพลางนึกถึงงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดของแอมมีเมื่อหลายวันก่อน

“ครับ มนุษย์ชอบกินของหวาน หลังๆ มานี้พวกญาติก็เอาอย่างบ้างเหมือนกัน เค้ก...รสชาติก็ไม่เลวนะครับ” อัลเบอร์โต้ตอบพลางหัวเราะเบาๆ เมื่อนึกถึงงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดของเพื่อนเมื่อเดือนที่แล้วที่มีอายุครบ 12,000 ปี เจ้าภาพสุดสำราญมติดักช็อกโกแลตอันใหญ่มหึมาที่เป็นเหมือนบ้านหลังหลังเดียว เพราะอยากให้เป็นเหมือนงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดของมนุษย์ นึกขึ้นมาทีไรก็ยังขำไม่หาย

“ทำไมหรือครับ ท่านดัสต์จะซื้อของขวัญให้ใครหรือครับ” อัลเบอร์โต้ซึ่งถามขึ้นเมื่อเห็นแวตาคุ่นคิดของชายหนุ่ม

เขานั่งรู้ดีอยู่แล้วว่ามีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ทำให้ท่านดัสต์ต้องมานั่งครุ่นคิดหาของขวัญให้แน่ จะเป็นใครไปเสียอีกละ ถ้าไม่ใช่เจ้าของแหวนหลอมเพชรอีกวง ซึ่งในเวลาที่น่าจะกำลังหลับอย่างสบายใจอยู่ภายในโรงเรือนกุสสตรีเดอลาเรีย

“นั่นสินะ จะซื้อให้ใคร” ดัสต์พึมพำกับตัวเอง ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ประมาณปลายเดือนหน้า พวกท่านหญิงจากเดอลาเรียจะมาพักที่นี้ ซ่อมแซมบ้านไปถึงไหนแล้ว”

“ฟากตะวันตกเรียบร้อยแล้วครับ ทางฟากตะวันออกยังเหลือต้องเก็บรายละเอียดอีกเล็กน้อย ส่วนตรงบริเวณสวน เอ่อ ท่านราเมเซียส...ยังไม่กลับมาครับ

ผมเลย...”

“ตรงบริเวณสวนปล่อยไว้แบบนั้น ไว้รอท่านกลับมาแล้วค่อยเรียนถามไป
 เข้านี้เตรียมรถม้าให้ฉันด้วย เรามีที่ที่ต้องไปกัน” ดัสค์สรุปก่อนจะลุกขึ้นยืนโดยไม่
 ลืมหยิบผ้าพันคอที่ผูกมัดไหล่ซึ่งเป็นฮาเดมาดาในวันโลเวสตำขึ้นแรกของเขาขึ้น
 พันคอ แล้วเดินออกจากห้องไปโดยไม่สนใจแวตตาล้อเลียนของพ่อบ้านที่พูดขึ้น
 ลอยๆ ว่า

“อากาศตอนเช้าค่อนข้างเย็น ท่านดัสค์จะพันผ้าพันคอสักหน่อยก็สมเหตุ
 สมผลดีนะครับ”

**“แอมมี ฟายด์ไปไหนเธอ” เมลก็กระซิบถามขณะที่บี๊กอนขนมปังเพื่อ
 ทาเนย เมื่อเธอเห็นว่าทุกคนลงมาที่ห้องอาหารกันครบแล้ว เหลือแต่เพื่อนผู้ใช้
 เวทมนตร์คนเก่งของพวกเธอเท่านั้นที่ยังไม่ลงมาเสียที**

“คงแต่งตัวอยู่ละมัง” แอมมีตอบไปอย่างนั้นทั้งที่รู้ว่าไม่ใช่

ฟายด์ไม่ได้อยู่ในห้องเหมือนกับครั้งแรกที่เธอเข้าไปในห้องฟายด์ตอนกลาง
 ดึก เพื่อนของเธอไม่ได้อยู่ในห้องนอน และสภาพเตียงก็ไม่อยู่ในลักษณะที่มี
 การใช้งานด้วย แต่น่าแปลกที่ฟายด์จะปรากฏตัวที่ห้องอาหารตรงเวลาทุกครั้งราวกับ
 เพิ่งเดินลงมาจากห้องพักตัวเอง

“ช่วงนี้ฟายด์ดูแปลกๆ ไปไหม” ท่านหญิงเกรซตั้งข้อสงสัยขึ้น

แม้ฟายด์จะสามารถทำให้ใครๆ เลิกสงสัยในตัวเธอไปได้มากแค่ไหนก็ตาม
 แต่ท่านหญิงเกรซก็ยังคงเฝ้าสังเกตรุ่นน้องคนนี้อยู่เสมอ เพราะฟายด์ทำตัวเป็น
 ปกติและเรียบง่ายเกินไป มันจึงเป็นสิ่งที่ไม่ปกติสำหรับเธอ เด็กสาวคนนั้นต้อง
 ปกปิดซ่อนเร้นอะไรบางอย่างเอาไว้ และลางสังหรณ์ของเธอกำลังบอกว่าความลับ
 นั้นใกล้จะเปิดเผยออกมาแล้ว แต่ใครล่ะจะเป็นคนเปิดเผยมัน เป็นเธอที่เฝ้าสังเกต
 มานาน หรือโดยตัวเจ้าของความลับเอง

“ก็ไม่ว่าไร ทำไมเธอ” ซาซ่าเอ่ยพร้อมยิ้มอ่อนๆ ซาซ่าหายดีเกือบเก้าสิบ
 เปอร์เซ็นต์แล้ว ตอนนี้อดีตประธานนักเรียนสาวเริ่มเข้าเรียนตามตารางเรียน

ท่านหญิงเทอมสุดทำอย่างปกติ แถมยังไปเป็นที่ปรึกษาให้ท่านหญิงเกรซเป็นบางเวลาอีกด้วย

“ที่ว่าแปลกๆ นี่มันเนี่ยังไงเธอคะ พี่มอลลี่” เมลก็ถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

ท่านหญิงเกรซซะงักมือที่กำลังหันใส่กรอกรมควันไปทันที เพราะไม่รู้จะอธิบายขยายความข้อสังเกตที่เธอตั้งไว้อย่างไร ขณะที่ยังไม่ทันได้ตอบ เจ้าของหัวข้อสนทนาก็เดินยิ้มเข้ามาในห้องพอดี

“สวัสดีตอนเช้าจ้าทุกคน กลับสบายกันดีไหม”

“ดีจ้ะ แล้วเธอล่ะ” เมลก็หันไปตอบรับเจ้าของเสียงใสเป็นคนแรก ในขณะที่แอมมีเป็นคนที่สองที่เอ่ยขึ้นว่า

“ตื่นสายจัง เมื่อคืนทำอะไรจนดึกเธอ”

“ฝึกเวทมนตร์ประจำวันนะ อึกไม่นานฉันต้องไปเข้าทดสอบ” ฟายด์ตอบอย่างสิ้นไหลด้วยใบหน้ายิ้มละไมที่แฝงความกังวลอยู่เล็กน้อย

“ทดสอบ เธอจะไปทดสอบเวทมนตร์อะไรเธอ” เมลก็ถามขึ้นอย่างตื่นเต้นบรรยายภาคในห้องพักที่กำลังสนทนาเรื่องความแปลกของฟายด์ โดยมีท่านหญิงเกรซเป็นศูนย์กลาง ก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องขำใหญ่ของฟายด์ทันที

ท่านหญิงเกรซลอบถอนหายใจเบาๆ เป็นอีกครั้งแล้วสินะที่ประเด็นของเธอต้องตกไปจากความสนใจของทุกคนในวงสนทนาโดยผู้ที่เป็นเจ้าของเรื่องราวเอง บางทีตอนนี้อาจจะยังไม่ถึงเวลาที่จะคุยเรื่องนี้กันจริงๆ ก็ได้

“ยังไม่รู้เหมือนกัน ตอนนั้นก็ซุ่มไปหลายๆ อย่าง เตียวพอถึงวันจริงเกิดสอบไม่ผ่านขึ้นมาละก็อายเขาตายเลยละ” ฟายด์พูดที่เล่นทีจริง ก่อนจะค้อมศีรษะขอขอบคุณค่าเมรัที่รินน้ำชากับน้ำให้เธอทันทีที่เธอนั่งลง

“ต้องทดสอบกับคณะกรรมการกำหนดระดับที่ไม่เนสตั้งนั้นเธอ” แอมมีถาม เพราะอย่างนี้ละสิเพื่อนของเธอจึงไม่อยู่ในห้อง

ฟายด์ได้แต่ยิ้มโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ก่อนจะหันไปหาชาซ่าแล้วพูดว่า

“พี่ชาซ่าคะ มีโทรศัพท์ถึงพี่นะคะ ฉันเดินผ่านตรงนั้นพอดีเลยรับสายไว้ให้สงสัยจะเป็นพี่เมอร์ดไทร. มานะ”

“โอ๊ย! น่าอิจฉาจริงๆ มีคนโทร. หาแต่เช้าเลย คิกๆ” เมลก็เซวขณะที่ซาซ่า
ส่งสายตาปรามไปทางรุ่นน้องตัวเล็กกว่าหน้าแดง ก่อนจะขอตัวลุกจากโต๊ะอาหารไป

“พี่เมลดนี่ช่างดีเสมอต้นเสมอปลายซะมัด โทร. มหาได้ทุกวัน และเวลา
เต็มด้วยสิ น่าอิจฉาจริงๆ” แม่เจ้าตัวจะไม่อยู่แล้ว แต่เมลก็ก็ยังไม่เปลี่ยนเรื่อง
คนทั้งโต๊ะอาหารจึงพากันหัวเราะอย่างเห็นด้วยไปตามๆ กัน

“อาจเป็นเพราะพี่เมลดเขายุ่งหรือเปล่า ทั้งเรียน ทั้งทำงาน คงมีแต่เวลา
ละมั่งที่ว่าง” ท่านหญิงเกรซช่วยแก้ไข

“อยากให้มีคนโทร. หามั่งหรือไงเมลก็ ทำเป็นไปเซวชานะ” แอมมีย้อน
ให้บ้าง

ในขณะที่เมลก็ยกหูใส่เพื่อนก่อนจะตอบว่า “ไม่เอาหรอก น่ารำคาญจะตาย
ฉันอยู่ของฉันคนเดียวก็ดีแล้ว ตอนนี้มีแฟร์มาอยู่ด้วยก็ยิ่งสบายใหญ่ มีเรื่องให้ทำ
เยอะเยอะ จริงไหมคะพี่มอลลี่”

“อะ...อืม” คนที่มีคนโทร. หาทุกวัน แต่ไม่มีใครรับคำอย่างไม่ค่อยเต็มปาก
นัก

“พูดถึงแฟร์ แล้ววันนี้พวกลูกม้งกรทั้งหลายไปไหนกันหมดละ พี่มอลลี่เห็น
โรเอลไหมคะ หนูไม่เห็นทีนมาตั้งแต่เช้าแล้ว กลับกันมาดีๆ ทุกวันเลยนะ” แอมมี
ถามขึ้นอย่างสงสัย

“เห็นแฟร์บอกว่าจะออกไปฝึกพลังกัน ตั้งแต่มีเฮนเดลอยู่ด้วยนี่พวกเรา
สบายขึ้นเยอะนะ คอยช่วยจัดระเบียบม้งกรน้อยทั้งหลายได้ดีเชียวละ เฮนเดล
ดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าพวกเราอีกมั้ง พี่มอลลี่คิดว่ามันไหม” เมลก็ตอบพร้อมออก
ความเห็น

“ก็จริงนะ เขาดูเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งพาได้มากเลยละ อัลก็บอกว่าบาเบล
ดูเรียบร้อยขึ้นเยอะเลย และคงไปด้วยกันทั้งหมดละมั้ง” มอลลี่เอ่ยก่อนจะ
เหลือบมองนาฬิกา แล้วพูดต่อว่า

“พี่ต้องไปแล้วละ มีประชุมคณะกรรมการเพื่อเตรียมงานพิธีฉลองห้า
ของปีนี้นะ อัลคงรออยู่ที่ห้องประชุมแล้วละ เจอกันตอนเย็น...เอ๊ะ! วันนี้นั้น...

เอ่อ ขอโทษ วันนี้ไม่มากินข้าวด้วยนะ ไม่ต้องรอพี่”

“คำ ตั้งใจทำงานนะคะ” แอมมีพูดขึ้น และเมลก็ก็พูดต่อขึ้นว่า

“พี่มอลลี่คะ ถ้าผ่านร้านเครื่องเขียนช่วยซื้อดินสอถ่านแดงให้กล่องหนึ่งนะ มันจวนจะหมดแล้วค่ะ วันหยุดทั้งทีเลยขี้เกียจออกไปข้างนอกนะคะ”

“ได้ แล้วใครจะเอาอะไรอีกไหม” มอลลี่รับคำพร้อมกับถามขณะมองไปทาง แอมมีกับฟายด์ ซึ่งทั้งสองคนต่างส่ายหน้า แล้วฟายด์ก็พูดขึ้นว่า

“เดี๋ยวพวกเราจะออกไปเดินซื้อของในเมืองเหมือนกัน”

มอลลี่พยักหน้าอย่างเข้าใจก่อนจะเดินออกจากห้องอาหารไป

“ไม่ไปกับพวกเราแน่เธอเมลก็ อย่าบอกนะว่าจะฝังตัวอยู่ในห้องปั้น อีกแล้ว” แอมมีหันมาส่งสายตาดูเพื่อนที่หลงใหลการปั้นเป็นชีวิตจิตใจ

“แอมมีอะ ก็มันเป็นชีวิตของฉันนี่นา กำลังคิดหาเทคนิคใหม่ๆ ในการเผา เซรามิกอยู่ ทำทางจะไปได้สวยด้วย ถ้างานนี้สำเร็จนะ เพื่อนของเธอจะได้เป็น อาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยศิลปะอันดับหนึ่งของลาโคน่าเชียวนะจ๊ะ”

“จ๋า จ๋า จ๋า แม้ว่าที่คุณครูคนเก่ง งั้นฉันไปกันแค่สองคนกับฟายด์ ก็ได้ เนาะฟายด์เนาะ”

“อ้อ แล้วจะซื้อขนมมาฝาก อะ พี่ซ่ากลับมาแล้ว ชวนพี่ซ่าไปซื้อของกับเราด้วยดีไหม... พี่ซ่าคะ วันนี้มีนัดหรือยังคะ”

“อ้อ จ๊ะ เมื่อกี้เมรดเพิ่งบอกว่าจะมารับไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ทำไมเธอ”

“ว้า!”

แอมมีร้องอย่างเสียดาย ในขณะที่เมลก็หันไปสะกิดฟายด์แล้วกระซิบกระซาบว่า

“คุณหมอนี่แผนสูงเนาะ อ้างว่าจะพาไปโรงพยาบาล แต่จริงๆ ก็อยากไปเดทกับพี่สาวของพวกเขานั่นแหละ” พูดจบทั้งสองก็พากันหัวเราะคิกคักจนคนโดนนิทานระยະเผาขนร้อนตัว

“อะไรเมลก็”

“เปล่าค่ะ โอ๊ย! อิมจังเลย ไปห้องขึ้นดีกว่า คาเมร่าจะ ตอนสายๆ เาขนม
ไปให้คนหัวใจโดดเดี่ยวคนนี้ด้วยน้ำ ฮ่าๆๆ” พุดจบเด็กสาวร่างเล็กก็วิ่งออกจาก
ห้องอาหารเพื่อหนีพายุคำบ่นแค้นใจของพี่สาวคนโตแห่งตึกเลตเตลทันที

“จริงๆ เลยเด็กคนนี้ ว่าแต่ทั้งสองคนนะอยากให้พี่ไปด้วยหรือเปล่า” ซาซ่า
หันมาหาแอมมีขณะที่ส่ายหน้าอย่างระอากับแมลกี

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่ไปเดินซื้อของนะคะ พี่ซาซ่าไปโรงพยาบาลเถอะ จะได้
ตรวจใจให้แน่ใจไปเลย”

“อือๆ” ซาซ่ารับคำพร้อมกับนั่งลงกินอาหารเช้าของเธอต่อ

บรรยากาศในห้องอาหารยามเช้ายังคงดำเนินไปแบบสบายๆ จนถึงเกือบ
แปดโมงเช้า เมดเดอรัก็เข้ามาเรียนท่านหญิงทั้งสามว่าท่านชายแมรตมาถึงแล้ว ซาซ่า
ก็เลยขอตัวออกไปก่อน ส่วนแอมมีกับฟายด์เมื่อกินของหวานเสร็จก็ออกจาก
ตึกเลตเตลไปเหมือนกัน

ไม่นานตึกเลตเตลก็เงียบสงบลงอย่างที่เคยเป็นมา

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

“สวัสดีค่ะ ตึกเลตเตล โรงเรียนกุลสตรีเดอลาเรีย คาเมร่า สเวนย์ รัชสาย
ค่ะ”

“อ้อ คุณคาเมร่าเหรอครับ ผมมาโค คาเลอกุล นะครับ ไม่ทราบว่ามี
อยู่ไหมครับ”

“ท่านหญิงออกไปซื้อของในเมืองกับท่านหญิงโรเซลค่ะ จะฝากข้อความ
ไว้ไหมคะ”

“อืม...แล้วตอนนี้มีใครอยู่ที่ตึกเลตเตลบ้างครับ”

“ตอนนี้มีแต่ท่านหญิงพอร์ซีเล่นคนเดียวค่ะ จะขอเรียนสายแทนไหมคะ”

“ครับ ปรกวนด้วย”

“จ้ะ รอสักครู่ค่ะ”

มาโครอสาวยุ่ไม่นาน เสียงของท่านหญิงตัวน้อย เพื่อนของน้องสาวก็ดัง
มาจากปลายสายว่า

“เมลก็พูดค่ะ มาโคมีอะไรหรือ”

“ผมเจออะไรบางอย่าง” น้ำเสียงของมาโคดูเหมือนกำลังตื่นเต้นกับอะไรบางอย่างมากๆ

“อะไรหรือ”

“ผมอยากให้อแมมีกับพวกคุณมาดูด้วยตัวเอง เพราะผมไม่แน่ใจว่าเข้าใจมันถูกหรือเปล่า”

“คงยากนะมาโค ตอนนี้อยู่ไม่มีใครอยู่เลย พี่มอล्लीกับอัลติดีประชุม พี่ซาซ่าไปโรงพยาบาล อแมมีกับฟายด์ออกไปซื้อของข้างนอก...”

“แล้วพวกลูกมังกรล่ะ อยู่ไหม”

“ไม่อยู่ อยู่แค่ฉันคนเดียว ทำไมหรือ” เมลก็เริ่มขมวดคิ้ว จากคำถามที่ได้ฟัง มันต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเดรกเกอร์แน่ๆ มาโคถึงได้ถามถึงพวกมังกรน้อยหรือว่าพี่ชายของเพื่อนสนิทเธอคนนี้ไปเจออะไรที่น่าสนใจเข้าแล้ว

“ตอนนี้ผมอยู่ที่หอจดหมายเหตุ คุณมาหาผมตอนนี้ได้ไหม มีบางอย่างที่คิดว่าน่าจะเกี่ยวกับพวกคุณ”

เมลก็เหลือบมองนาฬิกาทันที ก่อนจะตอบรับคำขออย่างไม่เสียเวลาคิดเลยว่า “ได้ ฉันคงไปถึงหอจดหมายเหตุประมาณสิบโมงนะ คงไม่ช้าไปใช่ไหม”

“ไม่ครับ ขอบคุณมาก แล้วเจอกันนะครับ”

“แล้วเจอกันค่ะ”

“ท่านหญิงจะออกไปข้างนอกหรือคะ” คาเมร่าซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลถามขึ้นเมื่อเด็กสาววางสายโทรศัพท์ลงแล้ว

“จะ คาเมร่า เตรียมรถให้ด้วย เดี่ยวฉันไปแต่งตัวก่อนนะ อ้อ คราวนี้ไม่เอาผู้ติดตามเป็นพรวนอีกนะ อายเขานะ”

เมลก็พูดพลางทำหน้าสยองเมื่อนึกถึงตอนที่กลับมาถึงเดอลาเรียหลังจากเกิดเหตุที่ซาซ่าถูกลักพาตัวใหม่ๆ จะไปไหนแต่ละที่ก็ต้องมีคนเดินตามเป็นโขยงไว้ความเป็นส่วนตัวซัดๆ แต่ตอนนี้ดีขึ้นหน่อยแล้ว ดูเหมือนพวกเขาจะเปลี่ยนวิธีการจากระมัดระวังทุกอย่างก้าวมาเป็นระมัดระวังแบบไม่ให้พวกเขาารู้ตัวซะมากกว่า

ก็แน่ละ ลาโคน่าเป็นถิ่นของเดอลาเรีย การลักพาตัวครั้งนั้นเหมือนเป็นการตบหน้า ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของเดอลาเรียอย่างแรงเลยเชียวละ พวกเขาจะไม่มียวนยอมให้พลาดได้อีก แต่จะด้วยวิธีไหน เธอก็ไม่รู้หรอก

“ค่ะ แล้วท่านหญิงจะไปที่ไหนหรือค่ะ”

“หोजดหมายเหตุ พี่ชายของแอมมีรออยู่ที่นั่นค่ะ”

เมลก็ตอบขณะที่วิ่งหายขึ้นบันไดเพื่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้อง ส่วนคาเมร่าเดินไปที่จุดสั่งการะดิงเพื่อเรียกเมดเตอร์ผู้ดูแลยานพาหนะให้เข้ามารับคำสั่ง หลังจากสั่งให้จัดเตรียมรถเสร็จ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“สวัสดิ์ค่ะ ตึกเลตเตล โรงเรียนกุลสตรีเดอลาเรีย คาเมร่า สเวนย์ รับสายค่ะ”

คาเมร่าหนึ่งฟังปลายสายบอกฐานะของผู้พูดเล็กน้อย ก่อนจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงนอบน้อมกว่าเดิมว่า

“ค่ะ ท่านหญิงเพิ่งได้รับโทรศัพท์เมื่อสักครู่นี้เองค่ะ” คาเมร่าตอบ ก่อนจะหนึ่งฟังคำสั่งจากปลายสายต่ออีกอีตี่ใจ และตอบว่า

“รับทราบค่ะท่าน” แล้วคาเมร่าก็วางสายลง ในขณะที่เมลก็ในชุดลาลองเป็นเอี่ยมกระโปรงสั้นสวมเซวี่งลงบันไดมาถึงพอดี

“รถม้ารออยู่ที่หน้าห้องสมุดเดอลาเรียค่ะ ท่านหญิงจะกลับเมื่อไรค่ะ”

“ไม่รู้สิ แต่ถ้าเย็นมากจะโทร. มาบอกนะจ๊ะ ไปละ แล้วเจอกัน” พุดจบเมลก็ก็วิ่งออกไป

คาเมร่ามองตามแผ่นหลังเล็กที่ค่อยๆ หายลับไปตรงทางเดินสู่ห้องสมุด ก่อนจะยกหูโทรศัพท์ขึ้นอีกครั้ง เพื่อต่อสายไปยังเจ้านายของเธอ เธอรอสายอยู่เพียงครู่เดียวก็รายงานต่อคนปลายสายว่า

“เธอออกไปแล้วค่ะ”

ความเข้าใจ

‘แอมมีมาที่นี้อีกแล้ว’

ฟายด์คิดถึงขณะมองแอมมีจ่ายเงินค่าบัตรเข้าชมหอศิลป์ที่เคาน์เตอร์ แล้วหันมาพยักหน้าให้เธอเดินเข้าไปพร้อมกัน ตอนที่ขึ้นสามก็ยกวางไว้ผู้คนเช่นเดียวกับทุกครั้งที่พวกเขาเยือน

ตั้งแต่กลับจากน้ำพุเรเกอร์สตัด้า ฟายด์มาที่นี้กับแอมมีสองสามครั้งแล้วมั้ง และแอมมีก็ยังมากับถ้วยน้ำชาคนอื่น ๆ อีกหลายครั้ง เธอไม่รู้ว่แอมมีกำลังมองหาอะไรที่นี้ และอะไรที่ว่านั้นเป็นสิ่งที่เธอรู้้อยู่แล้วหรือเปล่า แต่เธอก็ไม่กล้าถามออกไปตรงๆ เพราะกลัวว่าตัวเองจะเป็นเหตุให้ทุกอย่างเปลี่ยนไปจากที่ควรจะเป็น ดังนั้นการเดินเงียบๆ ตามไปเรื่อยๆ น่าจะดีกว่า ฟายด์คิด

“ฟายด์ พี่ซาซ่าเคยบอกว่าพ่อฉันน่าจะมึคนอุปถัมภ์และให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการจัดงานที่นี้ เธอคิดว่าเป็นใคร” แอมมีพูดขณะเดินผ่านงานแสดงส่วนที่เป็นห้องครัวต่อไปยังห้องนอนที่ซึ่งมีขวดน้ำหอมสุดโปรดของแม่เธอตั้งอยู่

“เธอกำลังสงสัยอะไรอยู่เธอแอมมี” ฟายด์ย้อนถาม

“ฉัน...แค่รู้สึกว่พวกเราเริ่มต้นทุกอย่างที่นี้ และเมื่อฉันกลับไปอ่านจดหมายของพ่อในหนังสือเล่มนั้นอีกครั้งก็พบว่า มันมีอะไรแปลกๆ”

ฟายด์ขมวดคิ้วเล็กน้อยขณะถามต่อว่ “อะไร”

“พ่อแน่ใจได้ยังไงว่าฉันจะได้เป็นเดรกเกอร์ ฟายด์จำเรื่องที่เล่าให้ฟังได้ไหม... เรื่องที่ฉันห้ามพวกผู้ใช้เวทมนตร์ของแคลร์เข้าใกล้น้ำพุเรกเรลต่านะ”

ฟายด์พยักหน้ารับ แอมมีจึงพูดต่อว่า

“คนพวกนั้นไม่เชื่อว่าฉันเป็นผู้ใช้เวทมนตร์ของแคลร์ ฮาเรลล่า แคลร์ เองก็ไม่เชื่อด้วยเหมือนกัน ทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าฉันเป็นลูกสาวของเด็กในปกครองที่เขาเลี้ยงดูมาแต่ต้น เขาน่าจะเป็นคนที่เชื่อมั่นในสายเลือดของฉันมากกว่าใครๆ แม้ว่าจำเรื่องราวนั้นในภายหลังเมื่อฉันได้เป็นเลตินอร์ตอลแล้วก็เถอะ แต่เขากลับนิ่งและไม่ยอมฟังตรงลงไปให้แน่ชัดว่าฉันเป็นเดรกเกอร์ และรอจนกระทั่งมีหลักฐานยืนยันว่าฉันครอบครองมังกรสีทอง แล้วพ่อฉันล่ะ เขามีหลักฐานอะไรจึงมั่นใจมากขนาดนั้นว่า ฉันจะเป็นเดรกเกอร์ จริงไหม”

“มันก็จริง แต่อย่าลืมน้ำว่าพ่อของเธอมีจดหมายฉบับแรกของท่านฟอร์เซลล่าด้วยนะ” ฟายด์ตั้งข้อสังเกต

เธอเองก็ไม่รู้เรื่องนี้เหมือนกัน เธอรู้แต่ในสิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตของแอมมีและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นๆ เท่านั้น เพราะถ้าเธอรู้เรื่องนี้มากเกินไป คนคนนั้นก็คงต้องกันเธอออกห่างจากเรื่องนี้อยู่ดี

“แล้วเขาได้จดหมายนั้นมายังไงล่ะ ท่านมัลลูเอลก็อีกคนด้วย คนที่มาเจอท่านมัลลูเอลตอนที่ท่านพบไซของทินนะเป็นใครกันแน่ เดรกเกอร์ มังกรที่แปลงร่างมา ผู้ใช้เวทมนตร์ ผู้ใช้มนตรา หรือ แคลร์ริส แคลร์ ทำไมท่านมัลลูเอลถึงได้แน่ใจว่าคนที่จะเป็นเดรกเกอร์ของทินต้องเป็นเลตินอร์ตอลเช่นเดียวกับท่านล่ะ นี่ยังไม่นับเรื่องตุลื้อผ้าลายดอกเดอลาเรียในคฤหาสน์ตระกูลแคลร์ที่มีทางลับซ่อนอยู่ และพาคันเข้าไปเจอแผนผังตระกูลแคลร์อีกนะ กลไกที่จะใช้เปิดเข้าไปในทางลับนั้นมันเป็นเรื่องสลักเลตเตลซ์ๆ เลยนะฟายด์...”

แอมมีพูดขณะมองภาพแม่ที่ฟูบหลับอยู่กับโต๊ะ ก่อนจะหันหน้ามาสบตาฟายด์ แล้วพูดต่อว่า

“ตอนแรกฉันไม่เคยคิดว่าเดอลาเรียจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ฉันกับเธอรู้อยู่ดีว่าการที่ไม่มีใครกล้าแตะต้องพวกเรา เหตุผลหนึ่งก็เพราะพวกเราเป็นท่านหญิงของเดอลาเรีย แต่เมื่อฉันได้พบทางลับในคฤหาสน์ตระกูล

แคลร์ และยังมีสลักเลตเทลอันนั้นยืนยันด้วยแล้ว มันทำให้ฉันแน่ใจเลยว่า ไอเวทมนตร์ประหลาดๆ ที่เธอพูดถึงมาตลอดนี้นั้นน่าจะมีอยู่จริง...” เด็กสาวหยุดพูดไปชั่วขณะ ก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วสรุปว่า

“มันต้องมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในโรงเรียนเดอลาเรียแน่ๆ และอะไรบางอย่างนั้นอาจเป็นกุญแจสำคัญที่จะทำให้เราเข้าใจเรื่องราวทุกอย่างได้ดีขึ้นกว่านี้ ฟายด์ ก่อนที่เราจะเดินทางไปยังดินแดนของแคลร์ ฉันจะต้องหามันให้เจอ”

“แล้วเธอจะพิสูจน์มันยังไง” ฟายด์ถามอย่างสนใจเพราะเธอเองก็อยากรู้เหมือนกัน

ฟายด์เคยพยายามตรวจสอบเรื่องนี้มาหลายครั้ง แต่ทุกครั้งก็มักจะมีพลังบางอย่างเข้ามาดบังไว้เสมอ พลังที่เข้มแข็งกว่าพลังของเธอ จนบางครั้งก็อดคิดไม่ได้ว่าใครคนนั้น...อาจเป็นคนที่เธอรู้จักดี

“เราต้องเริ่มจากที่นี่แหละฟายด์ ฉันคิดว่าพ่อไม่น่าจะทิ้งแต่จดหมายของท่านฟอร์เซลล่าไว้เพียงอย่างเดียว มันน่าจะต้องมีอย่างอื่นด้วยสิ”

“เธอก็เลยมาที่นี่ทุกครั้งที่มีโอกาสงั้นสิ” ฟายด์ดักทางอย่างตำหนิกลายๆ

ฟายด์คิดว่าแอมมีควรจะปรึกษาเรื่องนี้กับเพื่อนๆ มากกว่าจะทำอะไรคนเดียวแบบนี้

แอมมีหันมามืออย่างรู้สึกผิด ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อยๆ แก่ตัวขึ้นว่า “ฉันคิดว่าทุกคนคงอยากพักบ้าง มีแต่ฉันคนเดียวที่พิกมากพอแล้ว”

“พวกเราทุกคนไม่ได้อยากพักหรอกนะแอมมี เราก็อยากให้เรื่องทุกอย่างมันจบลงโดยเร็วที่สุดเหมือนกับที่เธอกำลังทำเช่นกัน แต่เพราะยังไม่ได้เบาะแสอะไร เราจึงยังนิ่งๆ รอเวลากันอยู่ แล้วแอมมีที่ชอบโวยวายและขี้นะหะก็หายไปแล้ว หือ” ฟายด์ตอบกลับเสียงดูๆ ปนเข้าเหยย

ฟายด์รู้ว่าแอมมีเปลี่ยนไปตั้งแต่กลับมาพร้อมกับร่างไร้ชีวิตของ ดัสต์ฟอร์เทล เพื่อนของเธอกลายเป็นคนคิดมากกว่าพูด ยิ่งตอนคุณดัสต์ยังไม่ฟื้น แอมมีต้องไม่รู้ตัวแน่ๆ ว่าตัวเองกลายเป็นคนเงิบขมิไปเป็นคนละคน แม้จะยิ้มก็ยิ้มไม่สุดเหมือนมีเรื่องค้างคาในใจ แอมมีจะยิ้มแต่ละทีก็เฉพาะเวลาที่ควรยิ้มเพื่อไม่ให้คนอื่นเป็นห่วงเท่านั้น แม้คุณดัสต์จะฟื้นและออกจากเดอลาเรียไปแล้ว แอมมี

ก็ยังนั่งขมิ้มไม่เปลี่ยน ไม่รำเรงสติไส ไม่เอาแต่ใจอีก และไม่หยอกเย้าใครๆ เหมือนเก่า

แม่ช่วงนี้ฟายด์จะไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับแอมมีมากนัก เพราะความจำเป็นบางอย่าง แต่ฟายด์ก็สังเกตเห็นว่า แอมมีมักจะมองเพื่อนๆ ยิ้มอย่างมีความสุข แต่ตัวเองกลับนั่งงันไปเหมือนตกอยู่ในภวังค์ และครุ่นคิดถึงเรื่องราวบางอย่าง ฟายด์คิดว่าแอมมีคงไม่อยากทำลายบรรยากาศโดยดึงเอาเพื่อนที่กำลังมีความสุขมารับรู้ความจริงบางอย่างที่ฟายด์เองก็รู้ดีอยู่เสมอ แต่แอมมีจะรู้ไหมว่า การที่แอมมีเป็นอย่างนี้ยังทำให้ทุกคนเป็นห่วงมากขึ้น

เรื่องทั้งหมดยังไม่จบ ทุกคนรู้เรื่องนั้นดี แต่ที่ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นราวกับทะเลที่เรียบสงบก่อนพายุจะเกิดนั้นก็เพราะเห็นว่าการค้นพบมังกรน้อยตัวที่ทำให้แอมมีต้องบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจมากแค่ไหน จึงรอคอยเพื่อให้เวลาแก่คนสำคัญของทุกคน ไม่ใช่แค่เพียงให้ร่างกายมีอาการดีขึ้น แต่เป็นหัวใจที่ได้ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนักหน่วงก็ต้องดีขึ้นด้วย แต่ดูเหมือนผลของการรอคอยนี้กลับออกมาตรงกันข้าม แอมมีจึงกลายเป็นคนคิดมากไป

มนุษย์กลัวการสูญเสีย ยิ่งได้สัมผัสกับการสูญเสียมากเท่าไร ก็ยิ่งกลัวการสูญเสียมากขึ้นเท่านั้น แต่มนุษย์คงไม่รู้ว่า ยิ่งหลีกเลี่ยงการสัมผัสกับความรู้สึกกลัวนั้นมากเท่าไร พวกเขาก็จะยิ่งสูญเสียของล้ำค่าไปง่ายเท่านั้นเช่นกัน

“ขอโทษ ฉันแค่...อยากกลับไปเป็นคนเดิม” แอมมีตอบเสียงเบา แล้วเดินต่อไปยังภาพพอลนาฬิกาครอส แต่ก็ต้องชะงักเมื่อฟายด์พูดไล่หลังมาว่า

“คนเดิม สำหรับใครเธอแอมมี สำหรับพวกเราหรือคุณดัลส์?”

“ฟายด์!” แอมมีอุทานอย่างตกใจ

ฟายด์เร่งฝีเท้าเดินตามมาจนทัน แล้วพูดต่อโดยไม่ยอมให้แอมมีหลบตาว่า

“เธอกำลังกลัวการสูญเสียใคร แอมมี พวกฉัน ทิน หรือคุณดัลส์ เธอต้องตอบฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นเธอจะไม่มีวันเดินหน้าต่อไปได้”

“ฉัน...” แอมมีอ้ำๆ อึ้งๆ อย่างคนพูดไม่ออก

หลายวันก่อน ทันที่ที่ตากเปียกชื้นขึ้นมา แอมมีก็ได้รู้คำตอบในสิ่งที่เธอเฝ้าถามตัวเองมาตลอดแล้ว เธอรู้และยังตื่นตระหนกกับความกลัวที่จู่โจมเข้ามาโดยไม่ทัน

ตั้งตัว ตลอดช่วงเวลา การฉลองวันเกิด การตรวจร่างกาย และการส่งดัสต์กลับบ้าน ตาของเธอไม่อาจมองไปทางอื่นได้เลย นอกจากมองตามแผ่นหลังของผู้ชายที่เธอเฝ้าถามตัวเองมานับพันครั้งว่า

‘เราเป็นอะไรกัน’

แต่ในเวลานี้คำตอบของคำถามนั้นแทบไม่มีความสำคัญอีกแล้ว เพราะเธอมีเรื่องที่ต้องกังวลมากกว่านั้น

“ว่าไงแอมมี” ฟายด์ถามย้ำ

แอมมีหุบตาลงเล็กน้อย แล้วพูดเบาๆ ว่า

“ดาเฮ่าเอย...จงเตรียมพร้อมเมื่อเวลาของการเลือกของเจ้ามาเยือน เพราะมันเป็นการเลือกที่ไม่ว่าเจ้าจะเลือกทางใด เจ้าย่อมสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก...’ ท่านฟอร์เชลล่าบอกไว้อย่างนั้นฟายด์ เหมือนกับว่า ‘ไม่ว่าฉันจะเลือกอะไร ฉันก็จะสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก แล้วเธอจะให้ฉันทำยังไง’ แอมมีระบายความในใจออกมาขณะเงยหน้าขึ้นสบตาเพื่อน

“แอมมี...” ฟายด์ครางเรียกชื่อเพื่อนออกมาเมื่อเห็นแววตาที่ฉายชัดถึงความหวาดกลัว

“เธอก็รู้ดีที่ฟายด์ สิ่งที่ท่านฟอร์เชลล่าเตือนไม่เคยไม่เป็นจริง เหมือนท่านรู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับฉันหรือครอบครัวๆ ตัวฉัน ฉันไม่ยอมรับรู้ความรู้สึกแบบนั้นอีกแล้วละฟายด์ ความรู้สึกที่ต้องเฝ้ามองคนที่เรารักไม่ซบเซยอื่น ไม่ยิ้มไม่หายใจ ฉันไม่อยากเจออย่างนั้นอีกแล้ว” แอมมีพูดขณะที่ปล่อยให้หน้าตาเอ๋อลึบจนไหลลงมาอาบแก้มทั้งที่ไร้เสียงสะอื้น

“ฟายด์ คนสำคัญของฉันมีแต่แม่มาตลอด ทั้งที่ฉันทำทุกอย่างเพื่อรักษาแม่เอาไว้ แต่สุดท้ายฉันก็ต้องสูญเสียท่าน...”

“แต่แม่ก็กลับมาหาเธอแล้วนี่” ฟายด์พูดพลางเช็ดน้ำตาให้แอมมี

“แค่ครั้งหนึ่งนี่เปล่า แล้วถ้ายังมีครั้งต่อไปละฟายด์ ฉันรับมันไม่ไหวแล้วนะ ถ้าจะให้เฝ้ามองคนที่ฉันรักต้อง...”

“เธอรักคุณดัสต์?”

“เปล่า...” แอมมีรีบร้องปฏิเสธ

“อย่าปฏิเสธเลยแอมมี ถ้าเธอรักเขา ก็ยอมรับออกมาเถอะ”

“เธอไม่ได้เป็นฉันนะ จะรู้ดีกว่าฉันได้ยังไง ฉันนะ...ฉัน...” แอมมีขึ้นเสียงโตะกลับหัวๆ แม่เพียงเล็กน้อยแต่นี้เป็นครั้งแรกที่เธอกับฟายด์มีปากเสียงกัน เด็กสาวยกมือขึ้นปิดปากทันทีแล้วมองเพื่อนสนิทด้วยสายตารู้สึกผิด ก่อนจะหันหลังให้พร้อมกับปาดน้ำตาบนใบหน้าอย่างลวกๆ

“เพราะฉันไม่ใช่เธอไง แอมมี ฉันถึงได้รู้” ฟายด์พูดเสียงเรียบนิ่งอย่างใจเย็น

แอมมีหันมามองหน้าฟายด์ ซึ่งน่าจะโกรธเธอมากกว่าจะพูดอย่างใจเย็นอย่างนี้ “ฟายด์...”

ฟายด์แยมยิ้มพร้อมกับพูดต่อว่า “แอมมี เธอกำลังสูญเสียคุณดัลส์ไปอย่างนั้นใช่ไหม”

“ฟายด์ ฉัน ฉันไม่รู้” แอมมีตอบเสียงอ่อยๆ ออกมาในที่สุด

“อ้าว ไหง่เงาะล่ะ” ฟายด์ถามกลับอย่างช้าๆ ดูเหมือนเพื่อนของเธอจะอับจนหนทางเข้าแล้วจริงๆ

“ก็...ก็ ท่านฟอร์เชลล่าพูดจนฉันกลัว แล้วถ้าไม่นับแม่ ฉันก็เหลือคนสำคัญอยู่แค่ไม่กี่คน แล้วเธอจะให้ฉันคิดเป็นอย่างอื่นไปได้อย่างไรล่ะ” แอมมีอธิบายอย่างร้อนรน

“แสดงว่าคุณดัลส์สำคัญพอๆ กับพวกฉันนี่สิ” ฟายด์เอ่ยอย่างลือเลือนจนคนฟังหน้าแดงขึ้นมาทันที

“บ้าน่า ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นซะหน่อย”

“เธอ” ฟายด์ลากเสียงยาวอย่างกวนๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปทางอื่น แต่แอมมีดึงมือไว้ก่อน

“ฟายด์อ๊ะ อย่าล้อได้ไหม แค่นี้ก็อายจะแย่อยู่แล้ว อีตานั้นยังไม่ค่อยรู้สึกรู้สึอะไรอยู่ด้วย ผิดิบออกอย่างนั้น”

“จริงแล้ว ทุกทีก็เห็นตามใจกันแบบนั้นๆ ตลอด” ฟายด์พูดแล้วหัวเราะคิกออกมา

ท่าทางกระเจ้ากระงอของแอมมีแสดงให้เห็นว่าแอมมีคนเดิมกลับมาแล้ว

เพื่อนของเธอเป็นคนตรงไปตรงมาจนบางครั้งอาจดูแข็งเกินไป ร่าเริง ขี้เล่น เจ้าคิดเจ้าแค้นหน่อยๆ คิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่เคยอายที่จะแสดงความเป็นตัวเองที่ค่อนข้างไปในทางเอาแต่ใจออกมา ทำทางเศร้าสร้อยและซึ้งมกะทือแบบนั้นนะ ไม่เหมาะกับแอมมี่สักนิด

“มันก็จริง แต่ว่า...” แอมมี่ยอมรับอย่างเขินๆ

หลังจากนั้น แอมมี่ก็สบโอกาสระบายความในใจซึ่งมีสารพัดปัญหาที่ทำให้ไม่สบายใจออกมาให้ฟายด์ฟัง จนฟายด์หัวเราะอย่างขบขันออกมา เพิ่งรู้ว่าแอมมี่เนี่ยก็คิดมากเป็นเหมือนกัน อย่างเช่นเรื่อง

‘ตาแก่ล่ะ...ของหวานก็ไม่กิน ข้าวปลาอาหารก็ไม่ค่อยจะแตะ เรื่องมากก็เท่านั้น อย่างนั้นก็ทำไม่ได้ อย่างนี้ก็ไม่ได้ บลา บลา บลา...’

‘หน้าตาก็ไร้อารมณ์ แล้วยังไม่ยอมพูดยอมจาเหมือนชาวบ้าน...’

‘เข้มนวดขนาดนั้น เจ้าระเบียบขนาดนี้ แอมชอบบ่นทางสายตา...’

ฟังไปฟังมาฟายด์ก็นึกสงสัยขึ้นมาว่า ตกกลางตาแก่ของแอมมี่เนี่ยมีข้อดีที่ทำให้สาวรักสาวหลงบ้างไหมนะ

สองสาวเดินคุยกันไปคุยกันมาเสียเพลินจนเดินออกจากห้องแสดงภาพไปแล้ว และเดินต่อไปตามถนนที่เต็มไปด้วยร้านขายเสื้อผ้า

ดูเหมือนสองสาวจะลืมประเด็นที่ทำให้พวกเธอมาที่นี่เสียแล้ว

ขณะเดียวกัน

“เมลลี่ ทางนี้ครับ” มาโคซึ่งยืนอยู่หน้าหอจดหมายเหตุยกมือขึ้นโบกเรียกเด็กสาวตัวเล็กที่ใส่เอี๊ยมกระโปรงสีอ่อนซึ่งเพิ่งก้าวลงจากรถของโรงเรียนเดอลาเรีย

“มาโค ขอโทษที่ช้าอะ บังเอิญตรงแยกหอนาฬิกาเกิดอุบัติเหตุตุนิดหน่อยนะ ฉันจะลงวิ่งมาเองพี่เมดเดอรัก็ขี้ขลาด เลยก้าวไปเลย” เมลลี่ขอโทษขอโพยขอขมา รวบผมที่ยาวประปร่าซึ่งร่วงลงมาปรกหน้าขึ้นทักดู

ภาพเด็กสาวตัวน้อยในชุดแปลกตาทำให้มาโคอดลอบมองเด็กสาวตัวเล็กที่เดินเคียงข้างเขาเป็นระยะๆ ไม่ได้ ก็เมลลี่นะ ทุกครั้งที่มาเจอเขาก็ใส่แต่กางเกงตลอด แล้ววันนี้ทำไม่มาแปลก ใส่เอี๊ยมกระโปรงสีหวานเซียว แอมปล่อยผม

อีกต่างหาก

‘แต่ก็น่ารักดี’

“มา...มาโค!”

“หะ...ฮะ ว่าไง”

“ก็เรียกแล้วก็ยังเดินนิ่ง คิดอะไรอยู่หะ เรียนหนักหรือ” เมลก็ถามเสียงซื่อ เธอไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่หรือเปล่าเพราะทุกครั้งมาโคก็จะเงิบๆ อยู่แล้ว เธอเคยเจอที่หอบจดหมายเหตุก็เห็นเอาแต่นั่งอ่านหนังสืออื่นๆ จนบางครั้งเธอไม่กล้าเข้าไปทักก็มี สงสัยวันหนึ่งคงแก้ใจหทัยยากๆ ไม่ได้อีกละมัง

“เปล่า” ถ้าจะคิดก็คิดเรื่องคุณนั่นแหละ มาโคคิดต่อในใจ พลงงขยับแว่น แก้มขึ้น

ปกติเขาไม่ค่อยได้คุยกับผู้หญิง ไมสิ ต้องบอกว่าถ้าเลือกได้ก็ไม่คุยมากกว่า เขาไม่ใช่คนคุยเก่งเหมือนพาเรซ และไม่ใช่คนที่รับสถานการณ์เก่งเหมือนเมอเดส สรูปแล้ว เขาเป็นคนที่มีความสุขกับการได้อยู่เงียบๆ มากกว่าการพูดคุยกับคนที่เข้ามาหาเขาเพราะครอบครัวของเขา แต่เมลก็ไม่ใช่ เมลก็เป็นเพื่อนสนิทของน้องสาว ใช้ เธอเป็นเพื่อนสนิทของน้องสาว เขาก็เลยคุยด้วยได้โดยไม่อึดอัด

“ตกลงว่ามาโคเจออะไรหรือ เกี่ยวกับพวกเราหรือเปล่า” เมลก็ถามขึ้นอย่างอยากรู้ ตอนนี้อยู่เหมือนแอมมีจะยังไม่ค่อยปกติเท่าไร ระหว่างนี้ถ้ามีโอกาสก็หาข้อมูลเตรียมพร้อมไว้ให้แอมมีก่อนจะดีกว่า

“อืม ผมว่ามันน่าจะเกี่ยวกับนะ เมื่อสองวันก่อนผมต้องทำรายงานเกี่ยวกับสิ่งก่อสร้างโบราณ จึงต้องค้นคว้าข้อมูลหลายอย่าง แล้วผมก็เจอ...”

“มาโค ไหนว่าวันนี้จะไปอยู่ที่ห้องสมุดไป ไหงมาเตร็ดเตร่ถึงที่นี่ล่ะ”

เสียงทักจากด้านหลังทำให้คนทั้งสองหันไปหาเจ้าของเสียง ในขณะที่เมลก็เอียงหน้ามองอย่างสนใจ เพราะชายหนุ่มเจ้าของเสียงทักเมื่อครู่มีร่างกายสูงใหญ่ ท่าทางทะมัดทะแมงเหมือนพวกนักกีฬาเท่าๆ

‘เห็นรูปร่างอย่างนี้แล้วอยากขอให้ไปเป็นแบบบั้นรูปบั้นจั่ง คุณลุงเพิ่งบอกมาว่าอยากได้รูปบั้นเทพเจ้าอะไรสักอย่างไปตั้งไว้ในสวน เราทำให้เป็นของขวัญครบรอบการแต่งงานปีที่ 30 ของคุณลุงคุณย่าดีไหมหน้า’

“อ้าว จอห์น มาทำอะไรที่นี่ล่ะ” มาโคถามพลางยิ้มบางๆ

“หนังสือที่ฉันต้องใช้ในการทำรายงานอยู่ที่หอจดหมายเหตุนะ ว่าแต่... คุณผู้หญิงคนนั้นคือ...” จอห์นพูดพลางส่งสายตาไปทางเด็กสาวตัวเล็กแสนน่ารักที่ยืนอยู่ข้างๆ มาโค

มาโคหันไปมองเมลกีเล็กน้อยก่อนจะหันมามองตาเพื่อน แน่نونอยู่แล้วว่าเพื่อนของเขาต้องรู้ว่าสาวน้อยข้างๆ เขาเป็นใคร แต่ยังคงทำเป็นไม่รู้ ด้วยน้ำชาทั้งสี่คนน่าจะตาย ในโรงเรียนของเขาไม่มีใครไม่รู้จักหรือ เรียกว่าติดอันดับผู้หญิงในฝันมาตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา แล้วจอห์นจะไม่รู้จักได้อย่างไร ยังคงทำเป็นไม่รู้เพื่อจะได้ทำความรู้จักเสียมากกว่า

“เอ่อ นี่ท่านหญิงพอร์ซีเลน เพื่อนของน้องสาวฉัน” มาโคแนะนำอย่างจำใจนิดๆ ไม่รู้เป็นอย่างไร ต้องบอกว่าผู้ชายด้วยกันดูออกมากกว่า

“สวัสดีครับ จอห์น แลนพาร์ต ครับ ยินดีที่ได้รู้จักด้วยน้ำชาคนเก่งของเดอลาเรีย” หนุ่มหล่อเจ้าของตำแหน่งประธานนักเรียนแห่งเมอเลพอร์ดคนล่าสุดเอ่ยพร้อมเผยรอยยิ้มที่น่าจะทำให้สาวๆ กิริดกันสลบ

แต่สำหรับสาวน้อยที่มองอะไรก็แปลกไปจากชาวบ้านชาวเมืองเขาหมด กลับมองเหมือนเป็นเรื่องตลกจนเปลือยยิ้มออกมาขณะตอบว่า “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ เมลกีว่า พอร์ซีเลน ค่ะ”

“แล้วตกลงวันนี้มาทำอะไรที่นี่ล่ะ มาโค” จอห์นถามเพื่อนขณะที่เหลือบต้ามองเมลกี เหมือนอยากจะถามหญิงสาวมากกว่า แต่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นถึงด้วยน้ำชาทั้งสี่ หากบุ่มบ่ามเข้าไปจับคงได้โดนตีทัฟแตกพ่ายกลับมายับเยินไม่เป็นท่าแน่ เข้าทางเพื่อนก่อนท่าจะดีกว่า

“เอ่อ...” มาโคอึกอัก แล้วเหลือบต้ามองเมลกีหนึ่ง เพราะจะบอกเรื่องจริงที่เกี่ยวข้องกับมังกรไปก็ไม่ได้

เมลกีเองก็รู้ว่ามาโคกำลังลำบากใจที่จะโกหกเพื่อน เธอก็เลยพูดแทรกขึ้นว่า “คือดิฉันมีเรื่องให้มาโคช่วยหาข้อมูลให้ฉันหน่อยนะคะ เลยขอให้เขามาช่วย”

“เอ่อ อืม อย่างนั้นแหละ” มาโคหันไปตอบเพื่อนโดยเออออตามเมลกีไปแต่เหมือนหัวใจเขาพองโตขึ้นจนคับอก ไม่รู้เป็นอะไร แค่นึกเมลกีแทนตัวเองว่า

‘ดิฉัน’ กับคนอื่น แต่เรียกเขาว่า ‘มาโค’ เฉยๆ มันก็ทำให้เขาดีใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“เราจำเป็นต้องพูดกันด้วยภาษาที่สุภาพขนาดนี้ด้วยหรือ”

“มันก็...ไม่ค่อยจำเป็นเท่าไร...มั้ง”

“ดี” ฉันเรียกนายว่า มาโค แล้วกัน ส่วนนายก็เรียกฉันว่า เมลกี ตกลงใหม่”

คำเรียก ‘มาโค’ ของหญิงสาวตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มอีกคนชะงักไป ก่อนจะหันไปสบตาเพื่อนที่ดูเหมือนจะรู้แล้วว่าเขาชะงักไปเพราะอะไร พวกเขาสองคนต่างรู้ว่าธรรมเนียมการเรียกชื่อ¹ นอกจากจะเป็นเครื่องแสดงว่าทั้งสองฝ่ายสนิทกันมากแค่ไหนแล้ว ในบางครั้งก็เป็นสัญญาณเตือนให้ผู้ชายทุกคนได้รู้กลายๆ ว่า ‘ผู้หญิงคนนี้นะ ของฉัน’

เห็นหนึ่งๆ อย่างนี้ มาโค คาเลอกูล ก็มีสายเลือดของคาเลอกูลเต็มเปี่ยมอยู่ดีนะนะ จอห์นคิดพลางมองหนึ่งในถ้วยน้ำชาซึ่งกำลังมองข้ามมองขวาไปทางอื่นอย่างสนใจอย่างสนใจ ก่อนจะหันมาสบตามาโคที่วันนี้ดูขงขงๆ ก็นำกวนโมโหชะมัด

‘หนอนตำราอย่างนี้มีอะไรดีถึงทำให้สาวสวยสนใจได้น้า และที่เขาว่าคนของคาเลอกูลนะซี้หวงยิ่งกว่าอะไรนะ ทำจะจริง’

“งั้นหันไปก่อนนะ ไปก่อนนะครับ ถ้ามีโอกาสแล้วพบกันใหม่” จอห์นพูดจบก็ตบไหล่เพื่อน ก่อนจะกระซิบเบาๆ ว่า

“เก็บความดีใจเอาไว้บ้างก็ได้นะ มันล้นออกมาซะขนาดนั้น ฮ่าๆๆ”

มาโคเอี้ยวตัวมองตามแผ่นหลังเพื่อนอย่างเหลือหลา ก่อนจะหันมาสบตาเมลกีที่ถามทางสายตาวา เพื่อนของเขาพูดว่าอะไร ทำไม่ต้องหัวเราะเสียงดังด้วย แต่จะให้เขาบอกได้อย่างไรล่ะว่าเขาโดนเพื่อนจับได้เสียแล้ว และเป็นได้ที่คนตรงหน้าทำให้เขาโดนจับได้อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเสียนี้ จะทำอย่างไรดีล่ะ

¹ ธรรมเนียมการเรียกชื่อนั้น แม้ไม่ใช่เรื่องที่ถูบัญญัติเอาไว้อย่างเป็นทางการ แต่ในสังคมชั้นสูงของโลกน่าจะไม่มีเรียกกันที่ไม่สนิทกันโดยไม่มีคำนำหน้า นั่นเพราะทุกคนต่างมีช่องว่างระหว่างกันเสมอ นอกจากคนในครอบครัว ญาติ และเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันแล้ว คนที่สามารถเรียกชื่ออีกฝ่ายได้ตรงๆ ก็มีแต่คนรักเท่านั้น

“เพื่อนมาโคเขาหุ่นดีจังเลยเนาะ” เมลก็ถามขณะที่ทั้งคู่ออกเดินต่อ

“อ้อ เอ่อ เขาเป็นนักกีฬาของโรงเรียนด้วยนะ ทำไม่เหรอ”

“กำลังหาคนเป็นแบบเพื่อนรูปเทพเจ้าอยู่นะ ถ้าฉันขอให้เขามาเป็นแบบ เขาจะยอมมาไหม” เมลก็ถามอย่างขอความเห็นโดยไม่ได้อะไร เพราะที่บ้านเกิดของเธอจะขอให้ใครมาเป็นแบบก็ได้ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องแปลกเลย

คนที่ขอความเห็นนั้นไม่คิดอะไร แต่อีกฝ่ายนี่สิเริ่มเหงื่อตกขึ้นมานิดหน่อยแล้ว ก่อนจะใช้สัญชาตญาณของสายเลือดคาเลอกูลหาทางออก และตอบว่า

“อะแฮ่ม...ผมว่าพี่เมอเดสก็หุ่นประมาณนี้ละ แล้วอีกอย่างพี่เมอเดสก็ไปเดอลาเรียอยู่บ่อยๆ ด้วยไม่ใช่เหรอ”

“เออ จริงด้วย มาโคเก่งจังเลย ว่าแต่ ตกลงนายเจออะไรเหรอ” เมลก็พูดพลางคิดนี่ดังเป๊าะ! ก่อนจะเปลี่ยนตัวคนที่จะมาเป็นแบบอย่างไม่มีใส่ใจ ในขณะที่คนเจ้าแผนการซึ่งได้รับคำชมแอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ทั้งที่ยังไม่รู้เหตุผลว่าทำไมเขาต้องทำอย่างนั้น แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องว่า

“ใช้ ี่นั้นไปบนชั้นสองกัน”

เชียนชวน

“...หากเราพูดถึงสิ่งก่อสร้างโบราณ ก็คงต้องพูดถึงเมืองที่หายสาบสูญ...

กรอสเลก้า เมืองที่เคยตั้งตระหง่านท่ามกลางสายหมอกบนยอดเขากรอสเลส ซึ่งปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของเมืองกรอสเปล...” มาโคธิบายอย่างต่อเนื่อง ขณะที่เขากับเมลก็กำลังเดินวนไปตามชั้นเก็บเอกสารโบราณซึ่งอยู่ส่วนในสุดของหอจดหมายเหตุ

มาโคเริ่มเล่าเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ที่เขาต้องทำรายงานขณะที่ทั้งคู่เดินขึ้นชั้นสอง ซึ่งเมลก็ฟังมาเรื่อยๆ โดยไม่ได้ขัดอะไร ทั้งที่สะดุดใจชื่อเมืองกับชื่อภูเขาที่ได้ยินแต่แรกแล้ว

‘กรอสเลส’ ที่ว่าต้องเกี่ยวข้องกับคุณดัสค์แน่ๆ เมลก็คิด และเธอก็คิดว่ามาโคก็น่าจะสงสัยเหมือนเธอเช่นกัน แต่ที่เขาไม่พูดเกี่ยวกับข้อสงสัยนั้นก็อาจเป็นเพราะมีเรื่องที่น่าสนใจมากกว่า

“...กรอสเลก้าถูกค้นพบเมื่อหลายร้อยปีก่อน แต่เพิ่งจะบูรณะเสร็จจึ้นเมื่อห้าทศวรรษที่แล้วโดยคนที่เธอน่าจะรู้จักดีนะ เมลก็...” มาโคเว้นจังหวะเล็กน้อยขณะขยับเก้าอี้ให้เมลก็นั่งลง ซึ่งเขากางหนังสือหลายเล่มเอาไว้บนโต๊ะก่อนแล้ว

เด็กสาวกวาดสายตามองสิ่งของบนโต๊ะ ซึ่งมีทั้งเสื้อคลุมเนื้อบางที่พาดไว้กับพนักเก้าอี้อย่างลวกๆ ถ้วยกาแฟ และชุดน้ำชาที่ปราศจากไอร้อน กล่องอาหารที่

น่าจะสั่งมาจากภัตตาคารชื่อดัง และหนังสือที่เปิดทางเอาไว้หลายเล่ม แม้จะดูระเกะระกะไปหน่อย แต่ก็จัดวางไว้อย่างดีเพื่อไม่ให้หนังสือฉีกขาด แถมมีกระดาษที่จัดบันทึกด้วยลายมือของพี่ชายเพื่อนสอดแทรกไว้ในแต่ละเล่มอีกมากมาย ทำให้เมลก็นึกสงสัยว่า

“นี่พ่อนอนหนังสือคนนี้น่ากินนอนอยู่ที่นั่นเลยหรือไงนะ”

โดยปกติหอจดหมายเหตุจะไม่อนุญาตให้นำอาหารและเครื่องดื่มเข้ามาและแน่นอน ยิ่งไม่ยอมอนุญาตให้นอนพักหรืออยู่ในนั้นเกินเวลาที่กำหนดด้วยแต่ดูเหมือนว่า มาโค คาเลอกูล จะได้รับสิทธิพิเศษนั้นไปแล้ว

“นี่มาโค ย้ายสำมะโนครัวมาอยู่ที่นั่นเลยหรือ” เมลก็ถามพร้อมยิ้มอย่างล้อเลียน

“อะ...อ้อ ก็เพราะเรื่องเดิมแหละ ชี้แจงไปงานกับคุณบ้าน่ะ” มาโคตอบขณะต้นกรอบแว่นตรงสันจมูกให้เข้าที่อย่างชินๆ เหมือนเด็กที่ถูกจับผิดได้

“ทำไมไม่บอกคุณป้าไปล่ะว่าไม่อยากไปงาน แต่เนี้ยงายจะตาย” เมลก็เสนอเพราะถ้าเธอไม่อยากไปก็จะบอกไปอย่างนั้น พ่อกับแม่ก็ไม่เคยบังคับเธอเลยสักครั้ง

“ก็...มันพูดยากนะ แบบว่าคุณป้าเขาก็หวังดี ดีนะที่ตอนนี้คุณแม่ไม่อยู่ ไม่อย่างนั้นจะหนียากขึ้นเป็นสองเท่า”

มาโคตอบพลางยิ้มน้อยๆ ปกติเขาไม่ค่อยได้ชัดเจนใจพวกคุณแม่กับคุณป้าสักเท่าไร ไม่รู้จะทำไปทำไม เพราะสุดท้ายสองคนนั้นก็หาทางให้เขาไปด้วยจนได้อยู่ดี สู้หาทางหลบๆ หลีกๆ เสียก่อนดีกว่า แต่ถ้าหลีกไม่พ้นจริงๆ ก็ทำเป็นยอมไม่เดินเตรๆ ในงานสักพัก แล้วค่อยหลบไปอยู่ในสวนฆ่าเวลาต่ออีกหน่อย ไม่นานก็ได้กลับบ้านแล้ว ง่ายกว่าตั้งเยอะ

“ยังงั้นหรือ แยะเนอะ” เด็กสาวที่ทำอะไรตามใจตัวเองได้ตลอดพูดพลางมองหน้ามาโคอย่างนึกสงสัย

มาโคเห็นสายตานั้นนั้นก็อดคิดในใจไม่ได้ว่า ‘แล้วอยากจะช่วยฉันบ้างไหมล่ะ ทำทางจะเป็นทางออกถาวรที่จะทำให้ฉันไม่ต้องไปงานเลี้ยงอีก’ แต่ก็แค่คิดเท่านั้นแหละ อย่างเขาจะไปพูดแบบนี้กับเพื่อนของน้องสาวได้อย่างไรละ น่าอายจะตาย

“มาดูเรื่องนี้ต่อกันดีกว่าเนาะ อ๊ะ เมื่อกี้พูดถึงไหนแล้วนะ”

“ถึงตรงที่ว่า...เป็นคนที่คุณน่าจะรู้จักดีนะ ท่านหญิงบริทาน์ การโย ไซ้ใหม่ละ ฉันจำได้ว่าผลงานชิ้นเอกของท่านอยู่ที่โบสถ์กรอสเสก้า” เมลก็ตอบเสียงดังจะฉาน ขณะไล่สายตามองไปตามภาพวาดในหนังสือเล่มโตที่มาโคเปิดทางเอาไว้ให้

“ไซ้ โบสถ์กรอสเสก้าเป็นโบสถ์ที่ตั้งอยู่กลางเมืองโบราณนี้ ด้านหลังอิงภูเขา ด้านข้างติดบ่อน้ำซึ่งรองรับน้ำตกที่ไหลมาจากยอดเขากรอสเสส...” มาโคพูดพลางชี้ตำแหน่งที่พูดให้เมลก็ดู

“แล้ว...มีอะไรน่าตื่นเต้นหรือ”

เมลก็ถามขณะเงยหน้าขึ้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่มาโคก้มหน้าลงมาพอดี จังหวะนั้นเองที่ใบหน้าของทั้งคู่ใกล้กันจนเกือบชิด ขณะที่ดวงตาทั้งสองคู่อันประกายกันนั้น จนมาโคต้องรีบผงะถอยออกมานิดหนึ่งเพื่อรักษาระยะห่าง ในขณะที่เมลก็ความรู้สึกซ้ากว่า กว่าเด็กสาวจะคิดได้ว่าถ้ามาโคไม่ขยับออกมา จะเกิดอะไรขึ้น ใบหน้าเนียนก็แดงระเรื่อขึ้นอย่างชินๆ

มาโคซึ่งเพิ่งถอยห่างออกไปพูดต่ออย่างตะกุกตะกักว่า “สะ...สิ่งที่น่าตื่นเต้นนะหรือ เธอต้องพลิกต่อไปอีกสองสามหน้า แล้วจะเจอ”

เมลก็รีบหันหน้าไปหาหนังสือทันที ไม่ใช่เพราะอยากรู้อะไรที่พูดกันมากนักหรอก แต่เพราะเธอชินมากๆ จนไม่กล้ามองสบตามาโคอีกต่างหาก

‘เราเป็นอะไรไปละเนี่ย แค่อยู่อีกใกล้กันมากไปหน่อยเอง มันก็แค่อุบัติเหตุ เมลก็ เธอต้องหยุดหัวใจที่เต้นแรงเดี๋ยวนี้ นั่นนะพี่ชายของเพื่อนเธอละ’

เด็กสาวคิดพลาง มือก็เปิดหนังสือไปพลาง และเมื่อเปิดมาถึงหน้าที่มาโคบอก ความคิดฟุ้งซ่านเกี่ยวกับผู้ชายซึ่งแอบถอนหายใจเบาๆ โดยคิดว่าเธอไม่รู้ก็หายไป เพราะสิ่งที่ปรากฏตรงหน้ามันน่าสนใจมากพอที่จะทำให้เธอหยุดคิดเรื่องทุกอย่างเพื่อเพ่งมองมัน

“นี่มัน...”

“ไซ้ใหม่ละ ผมเจอเมื่อเช้านี้เอง พอเจอปุ๊บก็รีบโทร. หาพวกคุณ คุณ... อ่านอกหรือเปล่า”

เมลก็ส่ายหน้าขณะที่ลูบมือไปตามภาพผนังที่เต็มไปด้วยตัวอักษรซึ่งเธอ

อ่านไม่ออก มันเป็นกำแพงหินสีดำซึ่งสลักตัวอักษรเป็นรอยลึกไว้มากมาย บางตัวเป็นอักษรสีทองลอยเด่นออกมา เมลก็คิดว่าคนที่สลักกำแพงคงใช้เทคนิคการหยอดสีลงไปในเรื่องตัวอักษรพวกนั้น เมื่อมองโดยภาพรวม ตัวอักษรสีทองเหล่านั้นก็รวมกันเป็นคำที่เธอคุ้นตา

“นายอ่านออกไหม”

เมลก็หันไปถาม มาโคส่ายหน้า เมลก็จึงหันกลับไปมองภาพนั้นอีกครั้ง แต่ก็ต้องอึ้งแล้วหันขวับไปจ้องหน้าคนพูดอีกครั้งเมื่อได้ยินมาโคพูดต่อว่า

“แต่ผมรู้ว่ามันอ่านว่า ‘แคลร์’”

“ว่าไงนะ ไหนนายบอกว่...”

“ก็เขาเขียนคำแปลไว้ตรงนี่ เป็นภาษาเดรกเกอร์นะ” มาโคตอบพลางชี้ไปที่คำบรรยายใต้ภาพ แล้วถามว่า

“ทำไมต้องตกใจด้วยถ้าผมแปลคำพวกนี้ได้จริงๆ?”

“ถ้านายอ่านมันออก โดยที่ไม่เคยเรียนภาษานี้มาก่อน ฉันก็คงคิดว่านายต้องเป็นเดรกเกอร์ของมังกรหัวหน้าเผ่าเผ่าสุดท้ายที่พวกเรากำลังตามหาแหละสิ เมลก็ตอบพลางพุ่งสายตาไปตามคำบรรยายใต้ภาพนั้น

“กำแพงแห่งความพิศบาป...เจ้ากำแพงนี้ต้องเกี่ยวกับคำทำนายของท่านพอร์เชลล่าแน่ๆ” เมลก็พิมพ์

“ทำไมกำแพงในภาพนี้ถึงมีชื่อว่า ‘กำแพงแห่งความพิศบาป’ ละมาโค”

มาโคเดินอ้อมไปนั่งตรงข้ามกับเมลก็แล้วตอบว่า

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน กำแพงนี้เขียนด้วยภาษาโบราณที่มีอายุมากกว่าภาษาเดรกเกอร์อีกนะ มีนักโบราณคดีหลายคนสนใจและกำลังแปลข้อความบนกำแพงนี้อยู่เหมือนกัน แต่มีคำเพียงคำเดียวที่พวกเขาแปลได้ก็คือคำว่า ‘แคลร์นี่แหละ’”

เมลก็กดริมฝีปากล่างอย่างเคยชินเมื่อเวลาที่รู้สึกว่าการอย่างไม่ง่ายอย่างที่คิดก่อนจะทำเสียงจิกจกเหมือนคนหงุดหงิดเล็กน้อยแล้วพูดขึ้นว่า

“น่าเสียดาย แอम्मี่ไม่ได้อยู่ด้วยนะ ไม่อย่างนั้นเราคงรู้ไปแล้ว ว่าแต่ว่าทั้งที่มีชื่อแคลร์ขึ้นหราออกอย่างนี้ ทำไมถึงไม่มีใครสงสัยในตัวแอम्मี่บ้างเลยละ

ถ้าฉันเป็นคนที่น่าสนใจและอยากแปลตัวอักษรพวกนี้อยู่ละก็ ฉันต้องตรงดิ่งมาหา แอมมี่ก่อนแน่ๆ”

“อาจไม่ใช่อย่างนั้นซะทีเดียวหรอกมั้ง เพราะคำว่า แคลร์ ตัวนี้มันแปลได้หลายความหมาย ซึ่งไม่ได้บ่งชี้ไปที่ตระกูลแคลร์อย่างเดียวนะ” มาโคชี้แจงอย่างใจเย็น

“แล้วมันแปลว่าอะไรได้อีกหรือ”

“หลายอย่างนะ รากศัพท์ของคำคำนี้มาจากภาษาเดรเกอรัสซึ่งแปลว่า ผู้ทำนาย คำทำนาย ผู้หยั่งรู้ฟ้าดิน อะไรทำนองนั้น บางครั้งยังนำมาใช้ในความหมายว่า พ่อมด หมอผี หรือบางทีก็ว่าเป็น คำสาป ก็ได้นะ แล้วแต่ยุคสมัยนะ ดังนั้น...เออ ยืมทำไมหรือ หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือไง”

เด็กสาวนั่งเพ้อคางมองหน้าพี่ชายของเพื่อนที่อธิบายอย่างเอาจริงเอาจัง แล้วอมยิ้ม ทั้งที่อีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องวิชาการอยู่แท้ๆ แต่แล้วก็หลุดหัวเราะคิก โดยไม่เขินเลยสักนิดเมื่อมาโคทักว่าเธอจ้องหน้าเขาทำไม

“ขำมาโคนะสิ ดูเป็นนักวิชาการ...วิชาการ นี่นายทำรายงานเรื่องเมืองโบราณ หรือว่าเรื่องภาษาศาสตร์กันแน่”

“เอ่อ...ผมหรือ ก็...ผมก็หาข้อมูลไปเรื่อยๆ นั่นแหละ อันไหนน่าสนใจผมก็นำมาเขียนประกอบกันไปด้วย รายงานจะได้สมบูรณ์ไง แปลกหรือ”

คนที่เคยมั่นใจความสามารถในการทำรายงานของตัวเองเริ่มรู้สึกหัวุ่นหัวขี้ขึ้นมาเล็กน้อย ก็เล่นก๊อเล่นเอาแต่นั่งจ้องหน้าแล้วก็อมยิ้มตลอด ต่อให้เป็นพี่เขาเรศผู้แสนมั่นใจในตัวเองก็ต้องประหม่ากันบ้างละน่า

“เปล่านะ อย่าเข้าใจผิด มาโคเป็นแบบนี้ก็...น่ารักดี” พูดจบคนพูดก็อมยิ้มเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร ก่อนจะก้มหน้าลงเปิดหนังสือหน้าต่อไป โดยไม่รู้ตัวเลยว่า ได้ทิ้งระเบิดตูมใหญ่ใส่หัวใจของใครบางคนไปแล้ว

‘น่า...รักหรือ’ ไม่ยกฐัตัวเองในมุมมองเหมือนกัน มาโคคิดพร้อมกับส่ายหน้าอย่างแอบปลื้มนิดๆ ถ้าจะเปรียบ เบลก็ว่า พอร์ซีเลน เป็นหนังสือก็คงเป็นหนังสือที่สร้างความประหลาดใจให้หนอนหนังสืออย่างเขาในทุกหน้าที่เปิดอ่านเสมอซะละมั้ง

“มาโค อยากขอยืมหนังสือเล่มนี้เอากลับไปเดอลาเรียด้วยจัง ทำไงดีอะ”
เมลก็พูดพาลงเียงหน้าขึ้นส่งสายตาขอร้อง จนอีกฝ่ายปฏิเสธไม่ออก

“เอ่อ เดี่ยวจะลงไปขออนุญาตบรรณารักษ์ดูก่อน แต่ไม่รับประกันนะ เพราะ
ที่นั่นเขาเข้มงวดมาก”

“เหมือนกับที่ห้ามไม่ให้มาตั้งรกรากที่นั่นหรือเปล่า” เมลก็แซวพาลงหรีตามอง
ไปทางกองข้าวของของเขา ถ้าขนาดข้อห้ามนี้มาโคยังได้รับการยกเว้น แต่เรื่อง
ขออนุญาตเอาหนังสือออกไปข้างนอกก็พอจะหวังได้ละนะ

“มันไม่เหมือนกันสักหน่อย” มาโคบ่นเบาๆ แต่คนโดนบ่นกลับไม่สนใจ
เมลก็นั่งอ่านหนังสือเล่มนั้นต่อไปอีกหน่อย แต่ก็ไม่เห็นจะมีข้อมูลเพิ่มขึ้น
เลยซักจะเมื่อๆ จึงหันซ้ายหันขวามองโน่นมองนี่ แต่พอหันไปมองที่ชายของเพื่อน
ซึ่งดูเหมือนจะจมดิ่งอยู่กับข้อมูลตรงหน้าไปเรียบร้อยแล้ว ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้น
ในหัว

“มาโคเนี่ย ความจริงก็หล่อเหมือนกันน้ำ ทำทางจะมีสาวๆ ตามกรี๊ดเยอะ
แน่ๆ เลย ถ้าไม่ติดว่าใส่แว่น แกรมไม่ค่อยพูดละก็ สาวๆ ต้องติดกันตรึม ว่า! นี่เรา
คิดอะไรของเราเนี่ย พี่ชายของแอมมีก็สุดยอดทุกคนอยู่แล้วนี่นา ไม่น่าจะคิดเรื่องที่ไม่
เข้าเรื่องเลย”

เมลก็ทำหิตัวเองในใจพาลงหันไปมองทางอื่นอีกรอบ และด้วยความที่เป็น
คนอยู่ไม่สุข เธอก็เลยลุกเดินไปดูตามชั้นหนังสือเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับรูปเทพเจ้า
ต่างๆ ที่จะใช้เป็นแบบปั้น โดยชายหนุ่มที่นั่งตรงข้ามไม่รู้ตัวเลยว่าเพื่อนร่วมโต๊ะ
ลุกไปตั้งแต่เมื่อไร พอเขาเงยหน้าขึ้นมาอีกที เด็กสาวก็หายไปแล้ว

“อ้าว! ไปไหนแล้วละ”

ตอนแรกที่ไม่เห็นเด็กสาวร่างเล็กก็ใจหายวาบ แต่พอเหลือบไปเห็นกระเป๋าสะ
พายใบน้อยของเมลก็ชี้แว่นไว้กับพนักงานเฝ้า เด็กหนุ่มก็ผ่อนลมหายใจ
อย่างโล่งอกโดยไม่รู้ตัว

“คงเดินไปหาหนังสืออ่านจนเพลินอีกตามเคย”

มาโครู้ว่าเมลก็ชอบมาที่ห้องจดหมายเหตุเหมือนกัน หลายครั้งที่พอเขา
ลุกจากโต๊ะอ่านหนังสือ ก็จะได้เห็นเมลก็ชะมัดเขม้นอยู่กับหนังสือ หรือไม่ก็พว

สมุดภาพ จนเขาไม่กล้าเข้าไปทัก แม้ว่าบางครั้งที่ไม่เข้าไปทักเป็นเพราะเกรงพวกเมดเดอร์ที่ติดตามเด็กสาวมาเป็นพรวนักเถาะ

“นี่ก็ใกล้เที่ยง...” มาโคพูดกับตัวเองเบาๆ ขณะลุกขึ้นพร้อมกับสอดสายสายตาไปตามชั้นหนังสือ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะหาเมลก็เจอ เสียงแหลมของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นว่า

“ตาย! ตาย ไม่นึกว่าจะได้เจอท่านชายคาเลอกูลที่นี่นะคะ”

“สวัสดีครับ ท่านหญิงโรสเลน ไม่ได้พบกันนานนะครับ” มาโคทักทายพร้อมโค้งตัวให้อย่างสุภาพ

“คะ ตั้งแต่งงานสังสรรค์ครบรอบวันก่อตั้งบริษัทของคุณพ่อเมื่อเดือนที่แล้วก็ไม่ได้พบท่านชายอีกเลยนะคะ ช่างบังเอิญจังเลยนะคะที่ได้เจอกัน” เด็กสาวจิบปากจิบคอพูดจนดูเกินงาม ขณะที่มาโคส่งยิ้มอย่างสุภาพให้

ท่านหญิงโรสเลนก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร แต่ติดตรงที่พูดมากไปหน่อยเสียงแหลมไปนิด คุยด้วยแล้วปวดหัวพิลึก ที่แรกท่านแม่ของท่านหญิงก็หมายตาไว้ อยากรู้อะไรให้หมั้นหมายกับพี่เมอเดส แต่ตอนนี้สงสัยจะเบนเข็มมาทางเราแน่ๆ ไม่อย่างนั้น ท่านหญิงผู้ซึ่งพี่พารเซซชอบเอามานินทาให้ฟังว่า ‘โตเกินวัย’ คนนี้จะมาที่หอจดหมายเหตุทำไม

“ครับ เดียวผมขอตัวก่อนนะครับ กำลังหาเพื่อนอยู่”

“ดิฉันก็กำลังหาเพื่อนอยู่เหมือนกันคะ ไปหาด้วยกันไหมคะ”

“...” ไร้คำตอบจากมาโค ปกติเขาก็ไม่ค่อยได้เข้าไปใกล้พวกท่านหญิงสักเท่าไรไม่ว่าจะเป็นที่ท่านหญิงที่สูงวัยกว่าหรืออ่อนวัยกว่าก็ตาม เพราะมีพารเซซกับเมอเดสมาด้วย ซึ่งทั้งคู่ดูน่าสนใจว่าเขาละมั้ง แต่พักหลังมานี้ ดูเหมือนจะมีหญิงสาวใจกล้าหลายคนหันมาสนใจและอยากจะรุกทางเขาบ้างแล้ว ‘เฮ้อ ดูท่าเราต้องหาทางหนีทีไล่ให้เก่งอย่างพวกพี่ๆ บ้างแล้วมั้ง’

‘นายต้องพูดมากกว่านี้นะ’ นั่นเป็นคำแนะนำของพี่ชายคนเก่งอย่างพี่พารเซซ

‘รีบหาตัวจริงซะสิ แล้วนายจะไม่ต้องทำอะไรเลย’ อีกคำแนะนำที่ฟังดูเหมือนง่ายแต่ทำยากของพี่เมอเดส

ในเมื่อคำแนะนำของพี่ๆ ไม่ได้ช่วยอะไร แล้วจะทำอย่างไรดีละ

“ว่าไงคะ หรือว่าท่านชายรังเกียจ”

“เอ่อ พอดีว่าผมกำลัง...” ยังไม่ทันที่มาโคจะพูดจบ เสียงใสของเด็กสาวที่เขากำลังตามหาที่ตั้งขึ้น

“มาโค หิวแล้ว” สิ้นเสียงที่ตั้งขึ้น มือเล็กของเด็กสาวเจ้าของเสียงก็คว้าหมับที่ช็อคของชายหนุ่ม ก่อนจะส่งสายตาที่เจ้าตัวตั้งใจหรือไม่ก็ไม่ว่า แต่มาโครู้แล้วว่ามันดู... ทั้งซื่ออ่อนแล้วก็น่ารักมากๆ มาให้เขาเนียสิ

“ให้ตายเถอะ... ชักอยากจะเป็นสถานภาพเมลก็จากเพื่อนของน้องสาวเป็นอย่างอื่นแล้วสิ”

“เอ่อ เมลก็ หิวเธอ ผมกำลังจะชวนไปกินข้าวกลางวันพอดี วันนี้พอมีเวลาเราไปกินร้านประจำผมใหม่ อร่อยนะ”

“อ้อ ไปสิ” เมลก็ตอบรับเสียงใสขณะตั้งใจส่งยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุดให้มาโค ก่อนจะทำการเหมือนนึกขึ้นได้ว่ายังมีคนอื่นอยู่ตรงนี้ด้วย จึงถามขึ้นว่า “เอ่อ... น้องละคะ จะไปด้วยกันหรือเปล่า”

“...” สาวน้อยดูเหมือนจะช็อกไปแล้วเมื่อเห็นท่าทางสนิทสนมของท่านหญิงหนึ่งในถ้ำยื่นน้ำซากับท่านชายที่เธอหมายปอง

เขาลือกันว่า ท่านชายคาเลอกูลที่ยังโสดทุกคนรักท่านหญิงเลตินอร์ตอลราวกับแก้วตาดวงใจ ท่านหญิงเคลร์พูดอะไร พี่ชายต่างก็เชื่อและยอมทำตามใจทั้งหมด ที่ท่านหญิงบาเรน้าคนน้องได้คบหาดูใจกับท่านชายเมอเดส คาเลอกูลก็เพราะท่านหญิงเลตินอร์ตอลเป็นแม่สื่อ หลังจากข่าวการคบหาดูใจเผยแพร่ออกไป บรรดาท่านหญิงแม่ทั้งหลายต่างพากันหาช่องทางเพื่อเข้าหาท่านหญิงเลตินอร์ตอลกันใหญ่ แต่ติดตรงที่ท่านหญิงไม่ค่อยออกงานสังคมนักเท่าไรถ้าที่นั่นไม่มีเมตเตอร์คัมครอง ทำให้ท่านหญิงแม่ทั้งหลายต่างผิดหวังไปตามๆ กัน ในที่สุดก็รามือไปเอง

“เอ่อพี่... ท่านหญิงพอร์ซีเล่นมากับท่านชายเธอคะ” เด็กสาวถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

บางที่ทั้งคู่อาจเจอกันโดยบังเอิญก็ได้ เด็กสาวคิดเข้าข้างตัวเองโดยมองข้ามคำเรียกขานซึ่งแสดงถึงความสนิทสนมของทั้งคู่ไป ทั้งนี้เพราะท่านชายคาเลอกูล

มาเยี่ยมท่านหญิงน้องสาวที่ตึกเลตเตลออกบอย คงไม่แปลกหรือกมั้งที่พวกเขาจะเรียกขานกันแบบนี้ ก็ตอนนี้นั้นปีไหนแล้วละ ไม่ใช่สมัยโบราณเสียหน่อย

“อ้อ เปล่าหรือคะ” เมลก็ตอบพลางยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์เมื่อเห็นรุ่นน้องที่โรงเรียนซึ่งเธอเคยได้ยินแต่ชื่อคนนี้มีสีหน้าผ่อนคลายลง แล้วส่งสัญญาณทางสายตาให้มาโคเป็นคนตอบแทน

“ผมโทร. ไปชวนเมล...อ้อ ท่านหญิงพอร์ซีเลนให้ออกมาเองแหละครับ”

‘แหม ถ้าไม่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงละก็ จะกระโดดตกอดพี่ชายแอมมีคนไหนแล้วหอมสักพอดให้ดู แทนรางวัลในฐานะรับมุกได้ดีมาก’ เมลก็คิดอย่างชอบใจช่วยไม่ได้นี่นา ก็ท่านหญิงน้อยคนนั้นมาทำให้เธอไม่ชอบหน้าตั้งแต่เจอครั้งแรกทำไม่ล่ะ

เมลก็เชื่อในสัญชาตญาณมาก และมันก็บอกเธอตั้งแต่แรกเห็นท่านหญิงคนนั้นแล้วว่าไม่น่าเสวนาด้วยเลย เพราะตอนที่เธอยืนหาหนังสือที่ชั้นหนังสือซึ่งอยู่ด้านหลังโต๊ะที่ท่านหญิงน้อยคนนั้นนั่งอยู่พอดีนั่น เธอเห็นแล้วว่าท่านหญิงน้อยคนนั้นมีท่าทางประหลาดๆ เอาแต่ผุดลุกผุดนั่งอยู่ตั้งนาน นี่ก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่า เขาเป็นอะไรของเขานะ เพิ่งมาถึงบางอ้อเอาเมื่อได้รู้ว่าเป้าหมายของท่านหญิงน้อยก็คือ มาโคนี่เอง

แอมมีเคยเล่าให้ฟังว่าพี่ชายของเธอทั้งสามนะเนื้อหอมมาก แน่ละสิ เป็นทายาทของคาเลอกุลเซียวนะ ก็ต้องมีผู้หญิงอยากจะใช้นามสกุลร่วมด้วยหลายคน แต่ทีนะ ถ้าไม่ตีเท่าอัลฟาเดล แอมมีบอกว่าไม่รับเป็นพี่สะใภ้หรือกมั้ง วันนั้นเมลก็เลยขอเป็นไม้กั้นหมาแทนแอมมีซะหน่อยแล้วกัน เห็นแล้วหมั่นไส้

“แสดงว่า...ท่านชายคาเลอกุลกับ...” ในขณะที่ท่านหญิงโรสเลนกำลังจะพูดสิ่งที่คิดออกมา

เมลก็ขี้ดขี้นว่า “มาโค ทิวแล้ว ขอตัวก่อนนะคะ”

“ขอตัวนะครับ” มาโครีบเอ่ยอย่างสุภาพ ก่อนจะโค้งตัวเล็กน้อยอย่างมีมารยาท แล้วเบี่ยงตัวเดินลงบันไดไป โดยไม่สนใจท่านหญิงน้อยที่หันมามองแผ่นหลังของทั้งคู่ด้วยสีหน้าที่ไม่ยากเชื่อสายตาตัวเอง

“นี่ มากาเร็ต มากาเร็ต ผู้หญิงคนนั้นนะ ใครอ๊ะ ทำไม่ถึงดวงท่านชาย

คาเลอกูลไปได้ละ” เพื่อนๆ ของท่านหญิงมากาเร็ต โรสเลน ซึ่งแอบดูอยู่หลังชั้นหนังสือต่างกรูกันออกมารุมล้อมและเขย่าตัวท่านหญิงน้อยขณะระดมคำถามใส่อย่างอยากรู้

“ท่านหญิงเมลก็ว่า พอร์ซีเลน” ท่านหญิงมากาเร็ตตอบเบาๆ แต่ในใจเธอกำลังซ็อก

โหย! ไม่ไหว คู่แข่งของเธอน่ากลัวเกินไป ทั้งได้เกิ้ลซิดกว่า มีชื่อเสียงกว่า แถมยังเป็นถึงถ้วยน้ำชาอีกด้วย

“ตาย! ตาย อะไรกันนี่ ชาวใหญ่เลยนะยะ นี่ชายยังไม่เปิดตัวกันเลยใช้ไหม เห็นว่าในงานเลี้ยงครั้งที่แล้ว ท่านชายคาเลอกูลคนเล็กยังบินเดี่ยวอยู่เลยนี่” สาวๆ กรีดกรีดขึ้นโดยไม่ได้สนใจเพื่อนที่ยังซ็อกไม่หาย

“คนกลางไปแล้ว คนเล็กก็ไปแล้ว อย่างนี้ท่านชายน้อยของคาเลอกูลก็เหลือแค่พี่ชายคนโตนะสิ โอ๊ย การแข่งขันสูงนะยะ ไปเถอะ ไปหาอะไรกินแก้เศร้ากันดีกว่าไป แล้วจะได้รับกลับไปกระจายข่าวด้วย”

ขณะที่สาวๆ ทั้งหมดกำลังคิดจะกระจายข่าวใหม่ที่ได้มา คนสร้างข่าวขึ้นโดยไม่รู้ตัวอย่างเมลก็กลับกำลังหัวเราะอย่างสะใจในร้านอาหารข้างหอจดหมายเหตุ โดยไม่สนใจสายตาดูๆ ของมาโคที่มองมาอย่างระอาปนเอ็นดู ทั้งที่ทั้งสองก็มีอายุพอๆ กันแท้ๆ แต่เมลก็ดูเป็นเด็กมากกว่า รูปร่างก็ให้อยู่แล้วเพราะตัวเล็ก นิสัยยังเหมือนเด็กๆ อีก

“ไปเอาความคิดอย่างนี้มาจากไหนเนีย เมลก็” มาโคถามเสียงขรั่ม แต่ไม่ได้ทำให้เมลก็รู้สึกกลัวแม้แต่น้อย

“เวลาที่อัลคุยกับพี่เมอเดสเน่ลี เหมม ฉันอุตส่าห์ช่วยแล้วยังมาดุอีก”

“นี่แอบดูตอนคุร์กเขาคุยกันด้วยหรอ” มาโคเพิ่มให้อีกข้อหา

“เปล่านะ ไม่ได้แอบ แต่นั่งฟังเลยละ ดิกๆ ก็มันน่าฟังจะตายไปเวลาคนรักเขาคุยกัน อลนะพูดแทนตัวเองว่า อัล’ ทุกคำเลยนะ ฉันไม่รู้ว่พี่เมอเดสพูดแทนตัวว่าอะไร เลยดัดแปลงนิดๆ หน่อยๆ เอาน่ามาโค เราไม่ได้โกหกเขาเสียหน่อย เขาคิดของเขาไปเองต่างหาก”

มาโคส่ายหน้าเบาๆ เพราะการกระทำที่ไม่คิดหน้าคิดหลังของอีกฝ่าย

แล้วอย่างนี้จะทำอะไรดีละ เด็กสาวตรงหน้าคิดว่าเรื่องนี้เป็นแค่เรื่องเล่นๆ แต่ท่านหญิงคนนั้นคงไม่คิดว่าเป็นเรื่องเล่นๆ แน่ ทั้งเข้ากับเมลก็ก็เป็นทีที่รู้จักอย่างกว้างขวาง คราวนี้ละสนุกแน่

“คิดแล้วสะใจจัง ต้องเก็บไปเล่าให้แอมมีฟัง เห็นแอมมีอย่างนั้นนะก็หวังพี่ชายนำดูเหมือนกันเลยน้ำ นี่ถ้าไม่ใช่อัล แอมมีไม่มีทางยกพี่เมอเดสให้แน่ๆ” “ถึงแม่ตอนแรกจะยกมาโคให้ก็เถอะ” เมลก็ต่อประโยคสุดท้ายในใจ และยิ่งยิ้มมากขึ้นไปอีก

“ยังจะมาพูดเล่นอีก รู้ไหมว่าเราจะเข้าไปออกถ้าเรื่องนี่ไปถึงหูพวกผู้ใหญ่ล่ะ”

เมลก็เอียงหน้าอย่างไม่เข้าใจในสิ่งที่มาโคพูด เพราะเธอไม่ค่อยเห็นด้วยกับวัฒนธรรมชนชั้นสูงบางอย่างของลาโคนาเท่าไร เธอเป็นศิลปินที่เดินทางไปทั่วโลก เธอไม่เคยคิดว่าการไปกินข้าวกับเพื่อนต่างเพศจะผิดตรงไหน ยิ่งเพื่อนคนนั้นเป็นพี่ชายที่เพื่อนของเราเคารพรักด้วยแล้ว ยิ่งไม่น่ามีปัญหาใหญ่ ทำไมมาโคต้องคิดมากด้วย

ใช่ เมลก็ไม่คิดมาก เพราะเธอยังไม่รู้ถึงความน่ากลัวของคำว่า ‘นินทา’ ในวงสังคมที่เรียกตัวเองว่า ‘ชนชั้นสูง’ แต่มาโคเกิดและเติบโตมาในวงสังคมนี้ และเป็นเป้าที่มีคนจับจ้องมาตลอดจึงรู้ซึ่งแก่ใจดี

“เมลก็รู้เหมือนว่าท่านหญิงน้อยคนนั้นจะเอาเรื่องของเราสองคนไปพูดว่ายังไง”

เมลก็ทำท่าคิดนิดหนึ่งเพื่อหาคำพูดดีๆ แต่ก็คิดคำที่ดีกว่าคำว่า ‘คนรัก’ ไม่ออกอยู่ดี

“ก็...คงคิดว่าเราสองคนคบกันอยู่มั้ง” เด็กสาวตอบเสียงอ่อยๆ เมื่อเริ่มมองเห็นปัญหาที่เด็กหนุ่มพูดถึง เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เธอที่แอมมีใช้เป็นแผนเพื่อให้อัลฟาเดลไปไซคาแลมด้วยได้

“ใช่ แล้วยังไง ถ้าเราไม่ได้คบหากันจริง คนที่เสียชื่อล่ะ คือฝ่ายหญิงนะ”

“เอ่อ...อืม” เมลก็อ้าปากจะเถียงแต่ก็ต้องหุบปากลงแล้วรับคำอย่างสำนึกผิดและทำท่าเหมือนลูกหมาหูลู่ลงอย่างหงอยๆ ทำเอามาโคต้องบังคับตัวเองไม่ให้ผลอยิ้มออกมา อย่างไรวันนี้เขาต้องตักเตือนเพื่อนน้องสาวเสียหน่อย และไม่ให้ไปทำอย่างนี้กับใครอีก เพราะมันเสี่ยงต่อหัวใจของผู้ชายทุกคนที่คิดจริงจังกับเด็กสาว

ตรงหน้า

‘ก็เล่นน่ารักโดยไม่รู้ตัวอย่างนี้ นี่ถ้าไม่ใช่เขาคงจยโอกาสกับเธอไปแล้ว’
มาโคคิด

‘แล้วทำไมไม่จยโอกาสนี้ไว้เลยล่ะ’ เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นในใจ

‘บ้าเหอ นั่นเพื่อนของน้องสาวนะ’ อีกเสียงหนึ่งเถียงขึ้นทันควัน

‘แต่ไม่ได้มีกฎข้อไหนที่ห้ามจับเพื่อนน้องสาวนี่นา’

‘กรรม’ มาโคคิด แล้วส่ายหัวไล่ความคิดที่กำลังตีกันอยู่ในหัวตัวเอง

ในขณะที่มาโคเงยบอยู่ เพราะกำลังพยายามดึงความคิดด้านดีของตัวเอง
ให้เด่นใหญ่ เมลก็ก่เหลือบตาขึ้นมองหน้าพี่ชายเพื่อนซึ่งดูขิงขังกว่าทุกครั้ง

‘ทำไมต้องโกรธด้วย คนอุตสำหรับช่วย ไม่เห็นชอบคุณสักคำ’ เมลก็บ่นในใจ
และยังเห็นมาโคขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง ซึ่งเธอคิดว่าน่าจะเป็นเพราะ
การกระทำของเธอ เมลก็ก็ยิ่งใจเสีย

‘ปกติก็ไม่เห็นเคยดูนี่นา หรือเขาคิดว่าเราน่ารำคาญนะ บ้านา เราเนี่ยนะ
น่ารำคาญ คนปากไวเท่าความคิดโพล่งออกมาว่า

“มาโครำคาญฉันเหอ”

“ฮะ รำคาญเหอ เปล่าสักหน่อย ทำไมคิดอย่างนั้น” มาโคละล้าละลักตอบ
ยังเห็นสีหน้าเหมือนไม่เชื่อของเด็กสาว หนุ่มแวนก็รีบย้ำอีกว่า

“ไม่ได้รำคาญ แต่ห่วงเมลก็ กลัวว่าจะเสื่อมเสียต่างหาก ผมนะไม่เป็นไร
เหอ”

“ไม่เห็นจะเสื่อมจะเสียหรือจะสึกจะหอรตรงไหนเลย ถึงจะมีข่าวอย่างนั้นก็
เถอะ เครื่องปั้นของฉันก็ยังขายได้ตามปกติ แถมมีมหาวิทยาลัยส่งหนังสือเชิญให้
ฉันไปสอนตั้งหลายแห่ง” เมลก็ทำปากย่นปากยาวเถียงกลับอย่างคนไม่ยอมแพ้
และไม่สนว่าใครจะคิดจะพุดยั้งไป

‘ถ้าสนก็ไม่ใช่เมลก็แล้วละ’

“ประเด็นไม่ได้อยู่ตรงนั้นสักหน่อย” มาโคตอบพลางหัวเราะเบาๆ ขำการ
เถียงแบบขำๆ คุๆ ของอีกฝ่าย

“แล้วประเด็นมันอยู่ตรงไหนเล่า คำพุดคนอื่นไม่ได้ทำให้เราอิมห้อง

ลึกลับหน่อย” เมลก็ตอบเสียงใสหน้าซื่อ เป็นคำตอบซึ่งเพื่อนๆ ของเธอมักจะบอกว่า นี่แหละเมลก็ นิสัยอย่างนี้แหละที่เมลก็กับแอมมีมีส่วนคล้ายกันมากๆ และไม่แปลกใจเลยว่าทำไมทั้งคู่จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกันได้อย่างรวดเร็ว

“ประเด็นมันอยู่ที่ว่า ผมไม่อยากจะเมลก็ต้องเสียชื่อเสียงเพราะผมต่างหาก”
 มาโคพยายามอธิบาย

“ขึ้นมาโคก็จับฉันสิ อู๊บ...”

ท่าทางที่เด็กสาวยกมือปิดปากอย่างตกใจคงไม่เท่ากับท่าทางของมาโคที่ซ็อก เพราะโดนเด็กสาวที่เขาย้ำกับตัวเองอยู่เสมอว่าเธอเป็นเพื่อนของน้องสาวเอ๋ย เชิญชวนเขาออกมาด้วยท่าทางที่น่ารักที่สุดในโลก

“ฉันพูดมากไปใช่ไหม” เมลก็เอ่ยเบาๆ ทั้งที่มีมือยังปิดอยู่ที่ปาก ใบหน้าก็ทวีความแดงระเรื่อขึ้นเรื่อยๆ

“มาก” มาโคตอบพลางพยักหน้า นั่นทำให้ใบหน้าแดงจัดของเมลก็ซีดเผือดลง ความคิดในแง่ลบพรั่งพรูเข้ามาในหัว ทั้งเรื่องที่เขาทำตัวไม่สมกับเป็นกุลสตรี นิสัยไม่ดี เป็นผู้หญิงไม่ควรเชิญชวนให้ผู้ชายมาจับก่อน แต่ความคิดเหล่านั้นก็สลายไปพร้อมๆ กับสีหน้าที่แดงจัดกว่าเดิมเมื่อได้ยินที่มาโคพูดต่อจากนั้นว่า “แต่ผมก็ชอบนะ”

“จริงนะ” เด็กสาวยิ้มเพราะอยากรู้มากกว่าที่จะอายม้วนตัวน ทั้งที่มีมือยังปิดปากอยู่เหมือนเดิม

ดวงตาสีน้ำตาลของมาโคเปล่งประกาย แล้วตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังว่า

“เตรียมตัวเตรียมใจไว้ได้เลยครับ ท่านหญิงพอร์ซีเลน นับแต่วันนี้ ผมจะเริ่มจีบคุณ...อย่างเป็นทางการ”